

IMMACULATA

1/2009

Č.101

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné

Leden – Abyš Ty, Maria, naplnila naše srdce pokojem a pohotovostí k odpuštění.

Únor – Abychom se uměli postarat o naše chudé a nemocné, a tak objevili hluboký význam toho, že jsme všichni bratři, a Ty, že jsi naše Matka.

Březen – Aby Kristův kříž byl naší silou a abychom podle tvého příkladu, Bolestná Matko, svěřovali sebe do Boží prozřetelnosti.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přесvátá Panno. Dej mi moc zvitěžit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě nechtějí, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milí čtenáři,

letos náš řád prožívá 800. výročí svého založení. Událost z roku 1209 nám staví před oči skupinu lidí, kteří přicházejí k papeži Inocenci III., aby ho žádali o schválení jejich evangelijního způsobu života. Svatý František z Assisi, inspirátor a vůdce této skupiny, ve své závěti takto popisuje onu událost: „A když mi Pán dal bratry, nikdo mi neukazoval, co mám dělat, ale sám Nejvyšší mi zjevil, že mám žít podle svatého evangelia. To jsem několika slovy a jednoduše nechal napsat a pan papež mi to potvrdil.“

Prvotní text předaný papeži obsahoval spíše program a popis způsobu života než právní předpisy. Konečná verze byla pak upřesněna a rozvinuta během dalších let. I když se řehole týká především řeholníků, přesto je otevřená všem stavům křesťanského života, takže menší bratr František a jeho spiritualita se v průběhu dějin staly základem mnohých skupin usilujících o věrnost evangeliu a o dokonalý křesťanský život.

Na tomto odkazu staví i sv. Maxmilián a jeho MI je rozvinutím Františkovy úcty k Nejsvětější Panně, kterou nazývá Božím chrámem a svatostánkem.

Připojme se tedy k sv. Františkovi a spolu s jeho následovnicí zazpíváme chvalozpěv našemu Bohu: *Nejvyšší, všemohoucí, dobrý Pane, tobě patří chvála, čest a každé dobrořečení.* Připojme i pozdravení té, skrze níž nám byla dána spása: *Zdráva buď, Paní, svatá Královno, svatá Boží Rodičko, Maria, ty jsi panna, která se stala chrámem, vyvolená nejsvětějším Otcem z nebes.*

br. Bohdan

Chvalo zpěv stvoření

sv. František z Assisi

Nejvyšší, všemohoucí, dobrý Pane,
tobě patří chvála, sláva, čest a každé dobrořečení.

Náleží jen tobě, Nejvyšší,
a žádný člověk není hoden vyslovit tvé jméno.

Buď pochválen, můj Pane, spolu se vším svým stvořením,
především s panem bratrem Sluncem,
jenž je dnem a skrze něhož nám dáváš světlo.

A on je krásný a září velikým jasem;
tvým, Nejvyšší, je obrazem.

Buď pochválen, můj Pane, za sestru Lunu a za hvězdy,
na nebi jsi je stvořil jasné, vzácné a krásné.

Buď pochválen, můj Pane, za bratra vítr,
za vzduch a oblaka, za jasnou oblohu a každé počasí,
jímž dáváš svým tvorům obživu.

Buď pochválen, můj Pane, za sestru vodu,
která je moc užitečná, pokorná, vzácná a čistá.

Buď pochválen, můj Pane, za bratra oheň,
kterým osvětluješ noc,
a on je krásný, veselý, silný a mocný.

Buď pochválen, můj Pane, za naši sestru, matku Zemi,
která nás živí a stará se o nás
a vydává rozličné plody s pestrými květy a bylinami.

Buď pochválen, můj Pane, za ty, kdo odpouštějí pro tvou lásku
a snášejí křehkost a trápení.

Blaze těm, kdo to snášejí pokojně,
neboť tebou, Nejvyšší, budou korunováni.

Buď pochválen, můj Pane, za sestru smrt těla,
které žádný živý člověk nemůže uniknout.

Běda těm, kdo zemřou ve smrtelných hříších;
blaze těm, které naleznou ve shodě s tvou nejsvětější vůlí,
protože druhá smrt jim neublíží.

Chvalte mého Pána a dobrořečte mu,
děkujte mu a služte mu s velkou pokorou.

HRDINA BOŽÍ SVATÝ ANTONÍN Z PADOVY

WILHELM HÜNERMANN

čtení na pokračování (13)

Ďáblový nástrahy

Byl pěkný zářijový den roku 1226, slavnost Povýšení svatého kříže.

Už dva roky nosil služebník sv. František na svých rukou a nohou jizvy Ježíšovy, jimiž jej Pán poznamenal na Alverně. Nyní ležel svatý Prosebník v domě biskupa z Assisi a jeho konec se blížil.

Zřítelnice blažených očí vyhasly pro třpyt tohoto světa, očekávající světlo z výšin, které nezná západu. Nevýslovné bolesti mu trýznily tělo; nicméně tvář rozsvěcoval paprsek převeliké radosti.

„Bratři,“ obrátil se tichým hlasem na Angela a Lva, kteří dleli u jeho lůžka. „Zazpívejte mi ještě jednou Chvalozpěv stvoření.“

Sám začal první verš hymnu, který kdysi složil ke cti a chvále Boží, a menší bratři se váhavě připojili ke krásné písni:

Nejvyšší, všemohoucí, dobrý Pane,

tobě patří chvála, sláva, čest

a každé dobrořečení.

Náleží jen tobě, Nejvyšší,

a žádný člověk není hoden vyslovit tvé jméno.

Buď pochválen, můj Pane,

spolu se vším svým stvořením,

především s panem bratrem Sluncem,

jenž je dnem a skrze něhož nám dáváš světlo.

A on je krásný a září velikým jasem;

tvým, Nejvyšší, je obrazem.

Smutkem i radostí rozechvěni dokončili bratři píseň svého Otce.

František ale, jehož slepé oči začaly zářit zázračným světlem, přidal několik veršů, v nichž vyzýval ke chvále i smrti. Šel jí radostně vstříc a zval ji jako hosta.

Buď pochválen, můj Pane, za sestru smrt těla,

kteří žádný živý člověk nemůže uniknout.

Běda těm, kdo zemřou v smrtelných hříších;

blaze těm, které nalezne ve shodě s tvou

nejsvětější vůlí, protože druhá smrt jim neublíží.

„A nyní, milí bratři, mě dopravte do Porciunkuly k Nejsvětější Panně Marii Andělské!“ prosil

František. „Tam, v chudém klášteře, chci očekávat Pána.“

Oni jej tedy naložili na nosítka a plačící zanesli do milované svatyně.

Současně se v Arles poblíž ústí Rhóny konala provinční kapitula menších bratří. Minorité naslouchali zbožně plamenným slovům Antonína, jenž hovořil o bolesti a důstojnosti kříže.

„...a vojáky byl přibit na kříž. Učedníci, kteří jej milovali, uprchli, zdržovali se v úkrytech. Petr jej zapřel a synagoga mu upletla korunu z trní. Vojáci ho přibili na kříž. Židé se mu vysmívali a hanobili jej, k pití mu podali žluč a ocet. Čí bolest je podobná mé bolesti? Jemné ruce, zlaté, jak říká nevěsta v Písni, chryzolyty posázené, byly provrtány hřeby. Jeho nohy, které kráčely po Genezaretském jezeře, byly přibity na kříž. Tvář, která zářila tak intenzivně jako slunce, mrtvolně zbledla. Milované oči, které viděly všechno stvořené, jsou zavřeny. Jaká bolest se vyrovná mé bolesti?“

Na pahorku, odkud bylo možné vidět Assisi v paprscích zapadajícího slunce, nechal František složit nosítka.

Jeho mrtvé oči hledaly město, kde se narodil. V duchu uviděl ještě jednou tichou, konejšivou krásu: věž kostela sv. Rufina, kde byl pokřtěn; kostel Nejsvětější Panny Marie, kde matka spínala jeho dětské ručky k modlitbě; kostelík svatého Damiána, který znovuvystavěl.

Ale rovněž myslel na všechna další místa, kde jeho synové žili ve svatě chudobě.

Pozvedl paže poznamenané ranami Kristovými a žehnal Assisi, žehnal menším bratřím stojícím strnule u jeho nosítek, žehnal všem svým synům na celém světě.

„Pokož vám a spásá ve jméno Pána našeho Ježíše Krista.“

Antonín mluvil dál:

„Život umírá za mrtvé!“

Ó svatá tváři, po jejímž pohledu touží andělé, nyní ve smrti vyhlásá.

Jaké jsou tvé rty, z nichž se linulo sladké slovo života, teď bledé, bez kapky krve!

Tvá hlava, která nenalezla místo, kde by mohla spočinout, ti klesla znaveně na hrud.

Ruce, jejichž dotyk zbavoval malomocenství, navracel život a dával světlo slepým očím, ach, ty jsou nyní probodeny hřeby a zalaty krví.“

Náhle se kazatel zarazil, pozvedl zrak a upřel jej s předivným výrazem nad vchod do kapitulního sálu, jako kdyby spatřil něco nepochopitelně krásného. Potom rozpřáhl ruce, jako by chtěl ono neviditelné obejmout.

„Otec je tu a žehná nám!“ vypravil ze sebe a jeho hlas zněl jakoby z tajemné dále.

„Náš otec František!“ vykřikl bratr Ronaldo, tichý muž hluboké prostoty srdce.

„Podívejte! Podívejte! Jeho tvář září jako slunce. Zvedá své ruce poraněné hřeby, z nichž vycházejí svazky paprsků. Žehná nám! Otec nám žehná!“

Ostatní řeholníci neviděli nic krom neobyčejného světla, ale cítili, že jejich srdce jsou plna sladce blažené útechy.

„Klekněte, bratři!“ zvolal Antonín. „Přijměte Boží požehnání od našeho Otce! Jeho ruce nám přinášejí pokoj kříže!“

Vtom padli všichni na kolena a učinili znamení kříže na čele i na hrudi.

František se rozloučil se svými syny. Za čtrnáct dní vydechl naposled. Pod blankytnou klenbou nebe zněl radostný zpěv skřivánka do úderů zvonů.

Kapitula zvolila Antonína do funkce kustoda v limogeskm kraji. Připadl mu důležitý úkol navštěvovat kláštery po celém blízkém okolí a dohlížet na řeholní kázeň. Zároveň se stal neúnnavným poutníkem plnicím Boží vůli.

S těžkým srdcem dal sbohem tichému klášteřu v milovaných horách, aby se vydal do Limoges, které se nyní mělo stát jeho novým působištěm.

Sv. František se ukazuje sv. Antonínovi během kapituly v Arles. Mal. G. Trevisan.

Odtud prochodil za mrazivých zimních dnů křížem krázem celý kraj, putoval od klášteru ke klášteru, cvičil se v laskavosti i přísnosti, napomínal, varoval, tišil, dodával víc odvahy váhajícímu, upevňoval lásku a zbožnost a posiloval všechny v ryzí, dobrovolně zvolené chudobě.

Mnoho bratří mělo neochvějný pocit, že do něj vstoupil duch sv. otce Františka.

Stal se vším pro všechny. Obdarovával hojnou milostí svého srdce všechny bratry, jedl s nimi chudý chléb, přespával na slámě. Jeden bratr, který si stěžoval na těžká pokušení, ho dokonce poprosil, zda by si nemohli vyměnit kutny, neboť si byl jist, že šat Božího služebníka mu přinese klid a pokoj.

Antonín byl neustále volán ke kázáním a misím do měst celé země.

Pozvedal svůj hlas proti bludům i herezi, bezcitnosti a chamtivosti, lichvě i podvodům, proti hanobení svátostí a zapaloval v srdcích ducha připravenosti k oběti, zbožnosti, slušnosti a lásky.

Kostely, ve kterých promlouval, nebyly schopny pojmout nebývalé množství posluchačů. Vystavěli mu tedy kazatelnu pod širým nebem, kázal na náměstích a trzích, kde se pokaždé natěšily nedozírné davy.

Začal v samotném Limoges. V noci před zahájením velké misie spočinul cele na modlitbě. Pak přistoupil k oknu, podíval se na město, na jeho věže a kostely, paláce a skrovné domky, které spaly ve třeptu hvězd. Náhle ale přeběhl stín přes jiskrný firmament a zatemnil část nebeských lúčů. V povětří bylo cítit zvláštní zašumění, a přece se nepohnul ani lísteček na rozkvetlých stromech. Antonín vnímal přítomnost jakési neviditelné síly, která narušila ticho a zakryla hvězdy.

Duch temnoty povstal proti Božímu světlu. Bdělý řeholník vytušil satanovu ruku, prahnoucí zničit jeho dílo hned v zárodku. Zčistajasna uslyšel v uších dábelský smích, který jízlivě zazněl do tmy: „Znáš mě, Antoníne! Přišel jsi zlomit mou moc a uloupit mé království. Zatím já svrhnu kazatelnu, na níž stojíš, a strach ze mě odtud vyžene tvé posluchače. Od teď bys měl cítit mou blízkost všude, kamkoli vkročíš, neboť budu vždycky tam kde ty. A skutečně s tebou budu válčit, jako se potýkám s Bohem a jeho anděly. Zítřka proti tobě udeřím poprvé. Boží lid se zatřese před mou pěstí a před ničivým dechem.“

„Nemáš nade mnou žádnou moc, Lucifere!“ odpověděl řeholník a pokřížoval se.

Na druhý den k večeru se lid z Limoges tísnil v ohromném amfiteátru, kde bylo vybudováno pro kazatele vysoké pódium, aby byl při kázání všemi viděn.

Poslední paprsky zacházejícího slunce vrhaly ohnivě červené světlo na rozlehlé náměstí. Lidé se sbíhali ze všech stran: žebraři v hadrech, měšťané a dámy ve svátečních šatech, rybáři od řeky i kupci, sedláci i nosiči a rovněž biskup s celým svým duchovenstvem z města. Kolébali se a tlačili, jeden do druhého strkali nebo dřepěli na schodech amfiteátru. Zaplnili náměstí tak, že by davem neproklouzla ani myš.

Konečně přibyl ten, na něhož se čekalo, v doprovodu několika svých spolubratří v prosté, záplatované kutně. Jeho hladká tvář byla vážná a soustředěná, jen oči mu hořely.

„Tady je onen divotvůrce!“ šuškal se potají.

„V Brive vrátil život mrtvému dítěti. Spadlo do hrnce s vařící vodou.“

„Jinému zas, když se udusilo v postýlce.“

„To byl taky jeden muž,“ rozpovídala se trhovkyně v tajemném úžasu, „který své ženě v hádce vyrval všechny vlasy. Však víte, co dovedou chlapi, když si přihnou.“

„No a...?“ naléhali okolostojící.

„Tak šla s pláčem za Antonínem. On jí položil ruce na oškubanou hlavu a všechny vlasy byly znovu zpátky! Ani jeden nescházel!“

„Přepočítala's je?“ šklebil se jakýsi uličník.

„Jedeš pryč, darebáku!“ hartusila prodavačka. Taková jako ty sem nepatří. Světec tě zabije!“

„Svatí nezabíjejí!“ smál se chlapec.

„Ticho! Ticho! Řeholník začíná mluvit!“ napomínali ze všech stran.

Vskutku, Antonín vystoupil na vyvýšenou kazatelnu a rozpráhl ruce.

„Bratři a sestry!“ začal zvucným hlasem. „Dobře jste učinili, že jste si zvolili toto místo bojových zápasů k našemu kázání; protože máme bojovat proti tomu, který se kolem plíží jako řvoucí lev, hledaje, koho by pozřel. Rovněž v tuto hodinu na nás syn zatracení číhá.“

Bylo mi zjeveno, že právě dnes proti nám záutočí. Ale ať se stane cokoli, nebojte se! Nikomu se nic

zlého nestane. Budte odvážní; neboť jen zbabělost nás vhání do jeho náruči!“

Posluchači hleděli zaraženě jeden na druhého. Tu a tam bylo vidět tváře, v nichž by se krve nedořezal, které jen očekávaly, co hrozného přijde.

Pozvolna se stmívalo. Všude zažihali pochodně a svíce, aby osvětlili rozlehlé náměstí.

Antonín pokračoval:

„Bratři a sestry v Kristu! Jsme Kristovi vojáci. Kdo se chystá do boje, musí si zaopatřit výzbroj. Kdo chce odolat dábelským útokům, musí mít koně dobré vůle, sedlo pokory, třmen houževnatosti, ostruhy bázně Boží, uzdu poslušnosti, štít víry, pancíř spravedlnosti, přilbu spásy a meč lásky, která otvírá srdce.

...Tak mluvil apoštol svatý Pavel k Efezským: ‚Oblečte se do plné výzbroje Boží, abyste mohli čelit dáblovým nástrahám... Stůjte tedy pevně, opásání kolem beder životem podle pravdy, oblečení pancířem spravedlnosti, obuti odhodlaností, jakou dává evangelium pokoje. Vždy se hned chraňte vírou jako štítem. Tak budete moci uhasit všechny ohnivé střely zlého ducha. Vezměte také přilbu spásy a meč Ducha, to je slovo Boží.‘

Kázání přerušil strašný hřmot.

Konstrukce, na níž kněz stál, se začala chvět a kymáčet. Ženy se pronikavě rozkřičely. Nato se s příšerným praštěním a rachotem dřevěné lešení sesypalo a kazatele zavalilo.

„Je mrtev!“ bědovali okolostojící. „Dábel jej rozdrtil!“

Mezitím odklízeli odvážní muži polámané desky a trámy, aby nešťastníka vytáhli. Leč z trosek se menší bratr posbíral sám, živ a zdrav.

„Nedělejte si starosti!“ zavolal. „Dáblova schválnost! Jsem v pořádku.“

Trpělivě se vyškřábal na hromadu dřeva a pokračoval v kázání. Ďáblův úder se nezdařil. Bůh zázračně ochránil svého služebníka a všechen lid s ještě větším zaujetím naslouchal kazateli, jehož slova vnikala hluboko do srdcí.

Nicméně dábel, jemuž byla dána moc lidí zkoušet, vymýšlel novou lest.

Příštího večera se v čase kázání přihnala příšerná bouřka. Záhy po západu slunce pokrylo nebe černé mračno a schovalo vycházející hvězdy. Hřmělo a blýskalo se tak, jako by země chtěla nadobro puknout. Vichřice dula a neviditelnými rukama lá-

mala ze stromů celé větve a vírem je rozmetávala do povětří. Z nebe se spustil proudem liják.

Mnozí se z hustě natlačeného davu drali ven. Hrozila panika. Avšak Antonín zesílil hlas, aby překřičel řádění zivlů:

„Nemějte strach a vyčkejte! Nikomu se nic zlého nestane.“ Bezstarostně pokračoval dál ve svém kázání. Posluchači mu viseli na rtech jako uhranutí, vůbec si nevšimli, že pochodně a světla deštěm ani větrem nehasnou, plameny klidně plápolají, jako by si s nimi nepohrával ani nejtíšíší vánek.

Teprve když řeholník skončil, poznali s údivem, že bouře ani uragán neublížily nikomu v aréně. Našli se i tací, co prohlašovali, že viděli anděla, jak přes celý amfiteátr napjal obrovský, hvězdami ověncený baldachýn, podobný tomu, pod nímž trůní biskup v katedrále.

Znovu se satanovy nástrahy proměnily v Boží zázrak.

„Hej, ty starý brachu,“ pravil Antonín, když se vrátil zpátky, „všecko, co nachystáš, je na tvou škodu. Kolik lotrovin vyvedeš, tolik se jich obrátí proti tobě samému. Nuže, vzdej se a dej nám klid!“

„Stejně tě dostanu, Antoníne!“ řval za běsnění bouře ďábel.

Pekelník vymýšlel stále nové zlomyslnosti.

Během kázání v jiném městě se přihodilo, že znenadání do kostela přispěchal jakýsi chlapec dočista vyplášený hrůzou a křikl: „Vědra, lidé, celé město hoří!“ Když se věčící plní úleku tlačili k bráně kostela, obořil se Antonín na rušitele klidu:

„Poznávám tě, synu zla a lži! Táhni odsud! Nás neoklameš.“

Nejbližší stojící posluchači se pokoušeli chlapce chytit, on však zmizel tak nečekaně, jak se objevil a nezanechal po sobě nic než žlutý plamínek, který se syčením dohasínal.

Jindy, když Antonín kázal pod širým nebem, pokusil se satan o podobnou lest. Jakýsi jezdec se přihnal tryskem a máchaje listem vykřikoval hlasitě jméno jisté ženy.

„Tvůj syn, který bydlí v Bézieres, byl přepaden a zabit zbojníky!“ zvolal na nešťastnici.

„Lžeš nám do očí, vyslanče ďábla!“ spustil na něj kazatel. Poté se obrátil k rozrušené ženě a řekl: „Buď klidná, milá sestro! Tvůj syn žije. Je v pořádku a na cestě k tobě. Už zítra jej uvidíš!“

Matka se ztišila důvěřujíc slovu Božího sluhy. Shledala se se svým synem, jak Antonín ohlásil. Za jezdcem se jen zaprášilo.

Nebezpečnější než to všechno však byly pomluvy, které se začaly šířit o Antonínovi a jeho bratrích v okolních městech. Šuškal se na ulicích i v hospodách, že šedí mniši patří k těm, které papež už dávno zavrhl; že jsou to valdenští, albigenští, příslušníci oné sekty, kteří si říkají chudí z Lyonu. Jsou to prý kacíři, kteří prý údajně nosí jen masku pravověrných, aby Boží lid zmaťli. Ale takové pomlouvání mizelo před slovem a příkladem velkého kazatele jako plevy, do kterých foukl vítr.

Úspěchy světce ve Francii byly ohromné. Síla jeho řeči odvála blud hereze podobný jedovatému mlhavému oparu. Tisíce a tisíce lidí procitly z temné rábdoby víry jako z těžkého snu a vracely se zpátky ke své Matce církvi, kterou opustily. „Kladivo na kacíře“ přezdívali mocnému služebníkovi Božímu. Ti, kteří se dosud oddávali příjemnostem a požitkům, naráz vystřízlivěli. Pokorně se vyznali ze svých vin ve zpovědi a litovali upřímně svých hříchů. Ve všech městech, v nichž Antonín kázal, plály hranice, v nichž se pálily marnosti světa.

V Toulouse propukla hereze nanovo. Ale Raymond VII. se ještě jednou a už definitivně podrobil církvi, dostalo se mu jejího odpuštění a díky papeži Řehořovi IX. mu byla navráćena správa Provence. Jih Francie byl očištěn z hereze, jen v zapadlých horských údolích se její zbytky držely ještě dlouho.

Antonín byl mezitím povolán do Assisi, kde se měl zúčastnit velké svatodušní kapituly řádu. Doprovázen svým nejoblíbenějším žákem Padovanem Lukášem Belludim se vydal na cestu do Marseille, kde hodlal nastoupit na loď.

Oba řeholníci putovali poli i loukami pokrytými květy modlice se, uvažující a mluvící o svatých věcech. Žizeň hasili z pramenů u cest a jedli, co jim podaly soucítěné ruce.

Jednu odpočívali u studny ve vsi v blízkosti velkého francouzského přístavu. Neznámá žena, která přišla, aby si nabrala vody, je pozvala do svého domu, nabízejíc jim občerstvení a útočiště. Bratři znaveni dlouhým vandrováním zasedli ke stolu, zatímco dobrosrdečně hospodyně pospíchala do sk-

lepa pro víno. Ale ve spěchu, aby hosty obsloužila, zastrčila čep u soudku tak ledabyle, že se uvolnil a cenný nápoj se vyliil na zem. Když neštěstí s hrůzou zjistila, celá vyděšená svěřila bratřím, co se stalo.

Dobry bratr Lukáš se z toho polekal, že ještě ke všemu rozbil skleněný pohár, ze kterého se právě chtěl napít. Antonín však skryl svou tvář do dlaní. Po chvíli se na ženu usmál a prohlásil:

„Bůh nedopustí, aby se ti stala škoda pro tvé milosrdenství; neboť jsi nám chudým bratřím dopřála pohostinství, to vlastně Krista jsi přijala a občerstvila. Jdi zpět a uvidíš lásku, jakou ti Pán prokáže!“

Žena sešla po krátkém zaváhání ještě jednou do sklepa a s nýmým úžasem spatřila, že soudek je znovu plný vína. Jakmile se vrátila, aby oznámila onen zázrak, držel Antonín ve svých rukou střepy z rozbité sklenice. Červánky večera, které pronikaly oknem, je prozářily, že vypadaly jako něžné lístky květiny. Po chvíli řeholník otevřel dlaně a hle – pohár byl celý jako dřív.

„Zázrak, zázrak!“ zvolala žena. „Je neslychané, aby mohly holé lidské ruce slepit sklenici, která se rozpadla na kusy!“

„Poděkujme Bohu za jeho dobrotu!“ připomněl Antonín.

Nazítí dospěli do přístavu a vstoupili na palubu obchodní lodi, která je měla dopravit do Livorna. Avšak nepříznivý vítr zahnal loď na jih. Pluli vpřed ke Korsice a Sardinii, až nakonec dosáhli sicilského přístavu.

„Opět bláznivá zlomyslnost ďábla!“ předpokládal bratr Lukáš.

„Ano, při cestách po moři mívám, jak se zdá, málo štěstí. Ale odvykl jsem si naříkat. Ostatně je to přece Bůh, kdo stojí u kormidla a určuje náš kurs.“

Poněvadž loď byla bouří hodně poškozena a nemohla dál pokračovat v plavbě, Antonín by nestihl dorazit včas na svatodušní kapitulu v Assisi, zůstal tedy zatím na Sicílii. Rozhodl se vyhledat útočiště v konventu menších bratří v Mesině.

*z německého originálu Der Gottesruffer von Padua
přeložila Milada Prchalová*

Promluva papeže Benedikta XVI. při generální audienci 21. 1. 2009

At' jsou jedno...

Draží bratři a sestry, minulou neděli začal „Týden modliteb za jednotu křesťanů“, který končí tuto neděli svátkem Obrácení sv. Pavla. Je to cenná duchovní iniciativa, která se harmonicky šíří mezi křesťany stále více, a mohli bychom říci, že je odpovědí na vroucí invokaci, s níž se Ježíš obrátil k Otci ve Večeřadle před svým Utrpením: „*At' jsou všichni jedno., aby svět uvěřil, že jsi mě poslal*“ (Jan 17,21). Pán v této velekněžské modlitbě celkem čtyřikrát prosí, aby jeho učedníci „byli jedno“ k obrazu jednoty Otce a Syna. Jde o jednotu, která může růst jenom podle příkladu Syna, jenž se dává Otci, tzn. vyjitím ze sebe a sjednocením se s Kristem. Kromě toho Ježíš v této modlitbě dvakrát připojuje účel této prosby, „aby svět uvěřil“. Plná jednota se tedy pojí k samotnému životu a poslání církve ve světě. Musí prožívat jednotu, kterou lze odvodit pouze z její jednoty s Kristem, s Jeho transcendencí, která je znamením, že Kristus je pravda. Jsme zodpovědní za to, aby byl ve světě vidět dar jednoty, která naši víru činí věrohodnou. Proto je důležité, aby si každé křesťanské společenství uvědomilo naléhavost usilovat všemi možnými způsoby o dosažení tohoto velkého cíle. Poněvadž ale víme, že jednota je především Pánův „dar“, je třeba ho zároveň v důvěřivé modlitbě neúnavně prosit. Jedině vyjdeme-li ze sebe a půjdeme-li ke Kristu, pouze ve vztahu k Němu, můžeme být skutečně sjednoceni mezi sebou. Taková je výzva, která v probíhajícím „Týdnu modliteb“ směřuje k věřícím v Krista z každé církve a církevního společenství. Odpovězme na ni, draží bratři a sestry, pohotovou velkodušností.

„Týden modliteb za jednotu“ nám letos předkládá k rozjímání a modlitbě tato slova z knihy proroka Ezechiela: „*At' jsou jedno v tvé ruce*“ (37,17). Téma bylo vybráno ekumenickou skupinou z Koreje a potom přijato a mezinárodně rozšířeno *Smíšenou komisí pro Modlitbu*, která je tvořena představiteli Papežské rady pro podporu jednoty křesťanů a Ekumenické rady církví v Ženevě. Samotný pro-

foto: archiv

ces přípravy byl plodným a podnětným momentem opravdového ekumenismu.

V úryvku z knihy proroka Ezechiela, z něhož je téma vzato, Pán prikazuje prorokovi, aby vzal dvě dřeva. Jedno jako symbol Judy a jeho kmenů a další jako symbol Josefa a celého Izraelova domu a žádá jej, aby je „přiložil k sobě“, takže by tvořili jediné dřevo, „jednotu v jeho ruce“. Podobenství o jednotě je průhledné. Ezechiel, osvícený Nejvyšším, říká „synům lidu“, kteří žádají o vysvětlení, že samotný Pán vezme obě dřeva a přiloží je k sobě, takže obě království s jejich kmeny, rozdělenými mezi sebou, stanou se „jedno v jeho ruce“. Ruka proroka, která příkládá k sobě obě dřeva, je pokládána za samotnou ruku Boží, která shromažďuje a sjednocuje svůj lid a nakonec i celé lidstvo. Slova prorokova můžeme aplikovat na křesťany jako pobídku k modlitbě a práci, aby učinili všechno, co je možné, pro dovršení jednoty všech Kristových učedníků, a pracovali tak, aby naše ruce byly nástrojem sjednocující ruky Boží. Tato pobídka je zvláště dojemná a upřímná ve slovech, která pronesl Ježíš po poslední Večeři. Pán si

přeje, aby veškerý jeho lid, v němž spatřuje budoucí církev budoucích staletí, kráčel trpělivě a vytrvale k cíli úplné jednoty. Toto úsilí zahrnuje pokorné přijetí a chápavou poslušnost příkazu Páně, jenž mu žehná a dává plodnost. Prorok Ezechiel nás ujišťuje, že to bude právě On, náš jediný Pán, jediný Bůh, který nás shromáždí ve „své ruce“.

V druhé části biblického čtení jsou prohloubeny význam i podmínky jednoty různých kmenů v jediném království. Izraelité, roztroušení mezi národy, přijali bludné kulty, vypěstovali chybná pojetí života a osvojili si zvyky, odcizené božskému zákonu. Nyní je Pán volá, aby se už neposkrmňovali modlami a bůžky pohanských národů, jejich hanebnostmi a špatnostmi (srov. *Ez 37,23*). Poukazuje na nezbytost vysvobození z hříchu a na očistu jejich srdce. „Vysvobodím je a očistím je“, praví se v Ezechielovi. A tak „budou mým lidem a já budu jejich Bůh“ (*ibid.*). Za těchto podmínek vnitřní obnovy „budou následovat má nařízení, mé zákony budou zachovávat a plnit“. A prorocký text se končí definitivním a plným příslibem spásy: „Uzavřu s nimi smlouvu pokoje... navěky u nich zbuduji svou svatyni“ (*Ez 37,26*).

Ezechielova vize se stává výmluvnou v kontextu ekumenického hnutí, protože vynáší na světlo nevyhnutelný požadavek autentické vnitřní obnovy všech složek Božího lidu, což může učinit jedině Pán. Této obnově se musíme otevřít také my, protože i my, roztroušení mezi národy světa, jsme si osvojili návyky velmi vzdálené Božímu Slovu. „Všechna obnova církve – čteme v dekretu o ekumenismu 2. vatikánského koncilu – spočívá podstatně v růstu věrnosti jejímu vlastnímu povolání, a to je nepochybně důvod pro hnutí za jednotu“ (*UR*, 6), tzn. větší věrnost Božímu povolání. Dekret o ekumenismu pak zdůrazňuje vnitřní dimenzi konverze srdce. „Opravdivý ekumenismus není možný bez vnitřního obrácení. Vždyť touha po jednotě vychází a uzrává z obnovy myslí, ze sebezáporu a ze svobodně tryskající lásky“ (*UR*, 7). „Týden modliteb za jednotu“ se tak stává pro všechny podnětem k upřímnému obrácení a stále chápavějšímu naslouchání Božímu Slovu, ke stále hlubší víře.

„Týden modliteb“ je také vhodnou příležitostí k poděkování Pánu za to, co doposud umožnil učinit „pro sblížení“ jedněch s druhými, mezi rozděl-

nými křesťany i samotnými církvemi a církevními společenstvími. Tento duch oživoval katolickou církev, která i v loňském roce pokračovala s pevným přesvědčením a zakořeněnou nadějí v navazování bratrských a uctivých vztahů se všemi církvemi a církevními společenstvími Východu i Západu. V rozmanitých, někdy pozitivnějších, někdy svízelnějších situacích, se snažila neztratit závazek vyvinout veškeré úsilí o opětovné nastolení plné jednoty. Vztahy mezi církvemi a teologické dialogy nadále poskytovaly znamení povzbuzujícího duchovního sblížení. Já sám jsem měl to potěšení setkat se ve Vatikánu a během svých apoštolských cest s křesťany, pocházejícími z nejrůznějších horizontů. S radostí jsem třikrát přijal ekumenického patriarchu, Jeho Svatost Bartoloměje I., který pak vystoupil na zasedání biskupské synody, aby pronesl slova bratrské církevní vřocnosti a přesvědčivé důvěry v budoucnost, což byla událost mimořádného významu. Měl jsem to potěšení přijmout dva *Katholikose* Apoštolské arménské církve: Jeho Svatost Karekina II. z Etchmiazinu a Jeho Svatost Arama I. z Antelias. Sdílel jsem pak také bolest Moskevského patriarchátu nad odchodem milovaného bratra v Kristu, Jeho Svatosti patriarchy Alexeje II., a zůstávám ve společenství modlitby s oněmi našimi bratry, kteří se připravují k volbě nového patriarchy své ctihodné a velké pravoslavné církve. Měl jsem rovněž příležitost setkat se s představiteli různých křesťanských společenství Západu, s nimiž nadále vedeme dialog o důležitosti svědectví, které dnes mají křesťané svorně vydávat světu, jenž je stále více rozdělován a zároveň stavěn před četné kulturní, sociální, ekonomické a etické výzvy. Za tato a mnohá další setkání, dialogy a bratrská gesta, jež nám Pán dal uskutečnit, vzdejme Mu společně radostné díky.

Draží bratři a sestry, využijme příležitost, kterou nám nabízí „Týden modliteb za jednotu křesťanů“, a prosme Pána, aby pokračovaly a pokud možno zintenzivnily ekumenické nasazení a dialog. V kontextu Roku sv. Pavla, který připomíná dvoutisící výročí narození svatého Pavla, nemůžeme nezmínit to, co apoštol Pavel napsal o jednotě církve. Každou středu věnuji svou reflexi jeho listům a jeho cenné nauce. Uvedu zde to, co píše komunitě v Efesu: „Jen jedno je ono tajemné tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytoužené

dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest“ (Ef 4,4-5). Přisvojme si tuto touhu svatého Pavla, který dal celý svůj život jedinému Pánu a jednotě jeho mystického Těla, Církve, a mučednictvím vydal nejvyšší svědectví věrnosti a lásky ke Kristu.

Ať každé společenství následuje jeho příklad a spoléhá na jeho přímluvu, aby rostlo ve snaze o jednotu, díky různým duchovním a pastoračním iniciativám a společným modlitebním shromážděním, která se obvykle v tomto týdnu na mnoha místech a ve velké intenzitě konají během tohoto „Týdne“, a dávají nám v určitém smyslu předem zakoušet onen den plné jednoty. Modleme se, aby

mezi církvemi a církevními společenstvími pokračoval dialog pravdy, nezbytný pro urovnávání odchylek, a dialog lásky, který podmiňuje samotný teologický dialog a napomáhá společnému životu pro společné svědectví. V našich srdcích přebývá touha po uspišení dne plného společenství, až budou všichni učedníci našeho jediného Pána moci společně slavit eucharistii, božskou obět za život a spásu světa. Prosme o Mariinu mateřskou přímluvu, aby pomáhala všem křesťanům v pozornějším naslouchání Božímu Slovu a v intenzivnější modlitbě za jednotu.

přeložil Milan Glaser

Česká sekce vatikáského rozhlasu

Usilovat o obrácení

„Cílem Rytířstva Neposkvrněné je: «Snažit se o obrácení hříšníků, heretiků, schizmatiků atd. a především zednářů, a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.» Tedy je to snaha o obrácení hříšníků, nekatoliků, a o posvěcení všech, jinými slovy láska ke všem bez ohledu na rozdílnost víry a národnosti, abychom jim přiblížili štěstí, které plyne z blízkosti Boha, prvního pramene každého štěstí; a praktické zamilování si Boha, čili posvěcení“ (Maxmilián Kolbe, Spisy 1139).

Krédo sv. Maxmiliána

Sv. Maxmiliánu Maria Kolbemu bylo 23 let, byl bohoslovcem a v Římě studoval teologii, když na malém papíru sepsal „Program Rytířstva Neposkvrněné“. Na zakladatelském setkání, které se konalo 16. října 1917, jej prodiskutoval se šesti svými kolegy. Tento „Program“, téměř nezměněný pak tiskl v miliónových nákladech, a po něm to dělali jiní po celém světě v mnohojazyčných překladech. Dnes je uznáván jako „Základní status“ Rytířstva Neposkvrněné.

Tento „Program“, kterému byl věrný až do smrti, přijal sv. Maxmilián za svoji životní náplň. Cílem Rytířstva, založeného z jeho inspirace a rozvinutého díky jeho neobyčejné vytrvalosti, je „obrácení a posvěcení“ maximálního počtu lidí.

Když si po třech letech, jako mladý kněz, psal pro sebe „životní řád“ začal těmito slovy: „1) Musím být co největší svatý. 2) Co největší oslava Boha skrze spásu a co nejdokonalejší posvěcení sebe a všech, kteří jsou a budou, a to prostřednictvím Neposkvrněné“ (Spisy 851). Druhý bod jeho „životního řádu“ je rozvinutím toho prvního a vyjadřuje jeho touhu, aby svým životem mohl Boha

oslatit v co největší možné míře tím, že dosáhne spásy on sám a „všichni, kteří jsou a budou“.

Co si představoval sv. Maxmilián pod pojmem „obrácení“?

Je nesnadné nalézt v jeho spisech rozvinutí této myšlenky, protože obrácení chápal prostým způsobem. Viděl v něm návrat k Bohu všech těch, kteří s ním přestali komunikovat kvůli hříchu, a návrat do církve těch, kteří se během dějinných událostí od ní odtrhli a stali se jejími nepřáteli. Postupem času, touhou po obrácení zahrnul také ty, kteří ještě neznají a nepřijali evangelium. Proto v popisu cíle Rytířstva učinil malou změnu: k vyjmenovaným skupinám lidí, jejichž obrácení mu obzvlášť leželo na srdci, připojil Židy.

Dnes takový pohled na obrácení se může někomu zdát jako „zastaralý“. Avšak nesmíme zapomínat, že je ve shodě s evangelijní výzvou. V Novém Zákonu čteme: „Obráťte se a věřte evangelium“ (Mk 1,15; a srov. Mt 4,17). V těchto slovech čteme Kristovou výzvu ke změně způsobu myšlení a následně ke změně životních postojů. Totéž si přál sv. Maxmilián.

Obrácení – první krok

„V těchto málo slovech,“ vysvětloval cíl Rytířstva, „jsou obsaženy potřeby duchovního života lidí nepřátelsky naladěných proti Kristu; zachycena je nutnost apoštolské práce mezi lidmi odcházejícími od Boha kvůli těžkému hříchu“ (Spisy 1128).

Podle o. Kolbeho úsilí o obrácení jakéhokoli člověka spočívá především v tom, že se mu ukáže pravda, kterou buď nezná, nebo byla v jeho chápání nějak zkreslena. Sv. Maxmilián jednoduše věřil, že kdo pozná plnou pravdu, ten se jí nebude vzpírat, ale přijme ji. „Žádnou pravdu nemůže nikdo změnit, může ji pouze hledat, nalézt a uznat a podle ní upravit svůj život, tedy jít cestou pravdy vždy, především tehdy, týká-li se posledního cíle lidského života, vztahu k Bohu čili věcí náboženských“ (Spisy 1217). Jinde říkal prostě, že se jedná „o obrácení všech a každého zvlášť, kteří to potřebují“ (Spisy 1196). Trochu podrobněji to vysvětlu-

je Japoncům v článku o Rytířstvu Neposkvrněné: „(MI) otevírá oči lidem, kteří náboženství chápou mylně, poučuje o kráse hrdinské ctnosti lidí žijících na tomto světě; upřímně toužícím po pravdě se stává průvodcem, aby nezabloudivi při úsilí dosáhnout nade vše nejdůležitějšího posledního cíle; očišťuje duše a jako přítel povzbuzuje k vytrvání na cestě ctnosti (...). Vznešené jsou pokyny rozumu, ale k jejich uskutečnění je třeba překonat mnohé překážky, snést mnoho nepohodlí či nedostatků, přinést mnoho obětí. Kdo to všechno vydrží a nepodlehne žádostivosti, objeví pravdu a pochopí, že je třeba se usilovně snažit, aby člověk dosáhl svého posledního cíle.“ (Spisy 1071).

Obrácení je tedy první krok, ale s ním je nerozdílně spojen život ve stavu obrácení, který Maxmilián nazývá „posvěcení“.

o. Paulin Sotowski OFMConv, RN

I on byl uzdraven...

„A byla skutečně uzdravena?“ ptá se mladý paralytik, Američan James Power, a přimhouří oči jakoby byl oslněn náhlým jasem.

„Skutečně! Byla uzdravena!“ odpovídá jeho mladší osmnáctiletá sestra Coral a mává novinami. „Tady to stojí černé na bílém: Když se Isabella Calomo potřetí ponořila do lurdského pramene, její kůže omládlá a zrůžověla. Mezinárodní lékařská komise prohlásila, že toto uzdravení z malomocenství není možné vysvětlit na základě klinických poznatků. Isabella je dnes zdravá a činná.“

Elegantní paní u vozíku svého syna zapochybovala: „Kdo ví, zda je to pravda. Papír unese leccos.“

„Já tomu věřím,“ reaguje James a dodává s radostí: „Coral, děkuji ti, žes mě upozornila na ten článek. Probudil ve mně naději.“

Matka poslouchala a zasáhla do jejich rozhovoru: „Chtěl bys jet do Lurd?“

„Mami, moc bych chtěl. Nechal bych se ponořit do zázračného pramene a přijal bych požehnání Nejsvětější Svátosti, které dávají každému nemocnému zvlášť. Jakýsi vnitřní hlas mi říká, že mi to pomůže.“

Naděje probouzí v jejím synu nový život, i když dosud nijak neprojevoval náboženskou horlivost. Dával přednost fotbalovým zápasům a filmům. Odkud tedy čerpá víru ve své uzdravení? Jen z této pochybné zprávy v novinách? Ale paní Powerová nechce uhasit zapálenou jiskřičku naděje. Ubohý James! A co když se rozhodne jet do Lurd? Na výdajích nezáleží. Její nebohý manžel byl bohatým obchodníkem. Z dědictví po něm lehce vyžijí všichni tři. Nakonec James je dobrý spisovatel a vždy dostane slušný honorář. Ale co, pojedje s ním do Lurd. Její ochrnulý syn na vozíku ji potřebuje stejně, jako když byl v kočárku. A tak jistěho jarního dne uhání stříbrné americké auto serpentínami Pyrenejí.

Spisovatel James Power je se svou matkou. Směřují do Lurd. Nechtěl cestovat vlakem s poutníky. Báł se společnosti pacientů v této nemocnici na kolečkách. Přece za chvíli ho bude s nimi spojoval jen vzpomínka na utrpení. Vždyť jak by Bůh mohl nesplnit jeho velikou touhu po uzdravení? James se usilovně modlí a ještě silněji věří.

Nyní již čeká na vozíku před jeskyní. Už nejednou byl ponořen do pramene, ale bezvýsledně. Už

vícekrát mu požehnali Nejsvětější Svátostí, ale zázrak se zatím nestal. I dnes s mnohými nemocnými trpělivě čeká na náměstí před bazilikou, že jeho modlitby budou vyslyšeny.

„Pane, dej, abych chodil!“ modlí se a srdce se mu rozbušilo. Před ním je ještě jedno nemocné dítě a pak přijde na řadu on. Kněz přichází k němu. Pozvedá nad ním monstranci s eucharistickým Spasitelem. James k němu upírá prosebný zrak a opakuje: „Ježíši, uzdrav mě!“ Zlatá monstrance se zaleskne nad nemocným, ale zázrak nikde. Ochrnulý hledí na oblohu. Tento pohled mu ulevuje bolest... z nesplněné naděje.

Trochu dál od něho zazněl výkřik: „Vidím! Vidím!“ V davu to zašumělo a hned nato začali lidé zpívat hymnus *Te Deum*. Melodie chvály a díky se nesla nad celými Lurdami. Ale jeden člověk nezpívá. Je to James Power. Tvář si zakrývá jednou rukou, kterou ještě může hýbat, a pláče. Proč Bůh jiné uzdravuje, a jeho ne? Vždyť tak moc doufal a věřil! Že by snad nebyl hoden?

Oduševněný zástup začal uvolňovat prostor před jeskyní a paní Powerová si razí cestu k synovi. Je vzpřímená, přestože její tvář pohubla a ztratila barvu od doby, co trpí se synem.

„Nelituješ, že jsme sem přišli?“ ptá se ustaraná. James neodpovídá. Je rozrušený. Zmůže se jen na otázku: „Ten slepý se skutečně uzdravil? Je to pravda?“

„Ano, byla jsem u něj,“ odpověděla a slzy jí vstoupily do očí. Pokračovala: „Viděl svou ošetřovatelku, jmenoval barvy našich kabátů, očí, vlasů. Z radosti se choval jako dítě, přestože už byl v letech. Je to ovdovělý havír z Francie. Při neštěstí v dole přišel o zrak. Nyní bude moci opět vydělávat na živobytí pro svých pět dětí.“

„Mami, zavez mě ještě jednou těsně k jeskyni!“ přerušil ji

James. Šla s ním. Klečeli tam muži a ženy. Byli vyslyšeni? Nebo i oni se vrátí domů se svými bolestmi? Jeho pohled stoupá výš. Tam, kde je dnes jen socha, tam kdysi stála osobně Matka Boží s růžencem v rukou, s pohledem upřeným na nebe. James v srdci cítí její mateřskou blízkost, která ho vnitřně oblažuje a proměňuje. Uvažuje: „Ano, Bůh vždy dobře koná. Tamten muž potřeboval zdraví víc než já. Nemusím živit rodinu. Matka i sestra mají z čeho žít. Své spisovatelské poslání mohu plnit i za těchto zdravotních podmínek...“ Cítil se šťastný, že alespoň jedna jeho ruka je schopna držet pero a na papír položit myšlenky, které se mu rodí v hlavě.

V jeho duši vzniká předsevzetí: svou nejbližší práci věnuje Panně Marii, Matce všech milostí. Popíše své zážitky a dojmy z jejího oblíbeného místa.

Nový jas září z tváře tohoto mladého muže, který získal pokoj, odvalu a radost. Ztuhlé ruce spíná namáhavě, ale duše se mu otevírá účinkem velkého lurdského zázraku: zázraku odevzdanosti do Boží vůle. Od této chvíle bude snášet svůj kříž z lásky k Ukřížovanému, z lásky k Bohu ve Svátosti oltářní, z níž mohou čerpat nadpřirozenou sílu všichni, kteří trpí pod tíhou životního kříže.

*Z knihy „Ty si Mat' dobrotivá“
přeložil bB*

Řád bratří minoritů slaví 800 let své existence

Bratři menší konventuálové (u nás zvaní minorité) a Bratři menší (u nás zvaní františkáni) letos slaví 800. výročí založení svého řádu. Spolu s Bratry menšími kapucíny tvoří tři větve prvního řádu sv. Františka z Assisi. V následujícím článku vás chceme stručně seznámit s dějinami minoritické větve.

Vývoj řádu

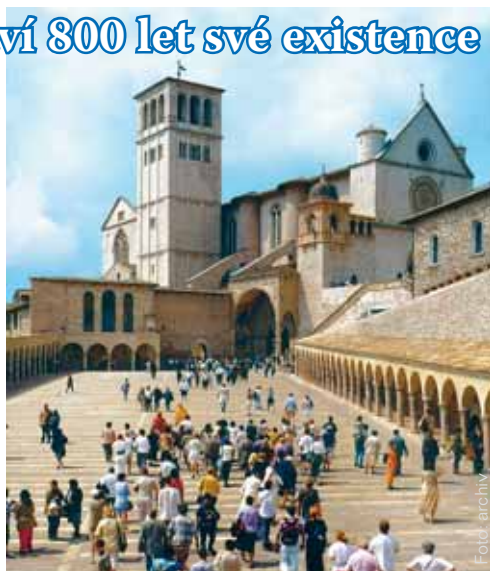
Malé společenství bratří, které se vytvořilo kolem sv. Františka, dostalo v roce 1209 ústní potvrzení papeže Inocence III. a se zápalom začalo hlásat Evangelium. Nejprve v nížině Spoleto a pak na různých místech Itálie, což byl důvod přílivu nových povolání z různých vrstev společenství. Bratři obývající periferie měst ve dne hlásali Boží Slovo a v noci se oddávali modlitbě.

Dvakrát do roka se setkávali na kapitulách, aby se poradili a organizovali rychle se zvětšující společenství. Na první generální kapitule v r. 1217 se řád rozdělil na 12 provincií. V roce 1220 se František vrátil z Egypta, aby zamezil šířícím se změnám v řádu. Aby se to neopakovalo, poprosil kardinála Hugolina o patronát nad řádem. Postaral se také o ustanovení noviciátu, o generálního ministra v osobě br. Eliáše a redakci Regule (nepotvrzené – 1221), kterou však později přepracoval.

V roce 1223 papež Honorius III. potvrdil bulou Reguli sv. Františka – čtvrtou a poslední reguli na světě. Po smrti Františka (1226) už řád tvořilo kolem 10 000 řeholníků. Za generála řádu br. Eliáše se otevřela studia teologie ve všech provinciích, začaly se budovat kostely a domy. Jeho zcentralizované, autoritativní vedení a vizi-tace však způsobilo, že bratři se odvolali k papeži Řehořovi IX., a na svolané generální kapitule v Římě byl br. Eliáš odvolán z úřadu generála.

Řád začal svůj ráz měnit na klerikální, což mělo svůj původ hlavně v potřebě kněžské služby. V roce 1257 byl generálem vybrán sv. Bonaventura, který se velmi přičinil o konečnou organizaci řádu (v roce 1260 zavedl Narbonské konstituce jako doplnění předcházejících z r. 1239), upřednostňoval život ve velkých kláštěrech a staral se o formování bratří.

Během Koncilu v Lyonu vznikly nepravdivé zprávy, že chtějí v řádu zrušit chudobu. Odezvou

byl vznik *spirituálů*, kteří se snažili o právní uznání *Závěti* sv. Františka a nezměnitelnost Regule. I když je papež Bonifác VIII. (1295) zrušil, nepře-stali existovat na okraji řádu.

Společenství minoritů kolem r. 1335 už mělo téměř 35 000 řeholníků. Přestože se řád vyznačoval životností na každém úseku apoštolátu (obsluha velkých kostelů, kazatelství, misie, úřady v církevní hierarchii), podlehl rozkladu. Měly na to vliv různé události, kromě jiného i zmírnění chudoby papežem Janem XXII., následky moru v celé Evropě (1342-62), stoletá válka ve Francii či papežské schizma.

Observantská reforma

V takové atmosféře nechyběly pokusy o reformu. Nejaktivnější ruch pod názvem *observance* (Osservanza - návrat k věrnému následování regule) vznikl v Itálii. Tito bratři začali přebývat v poustevnách, a když v roce 1415 byla na koncilu v Kostnici potvrzena reforma, základ nové františkánské rodiny už tvořilo kolem 600 bratří. Byl to nový problém dotýkající se jednoty a klidného soužití. I když na začátku byly vztahy mezi *observanty* a *konventuály* dobré, postupně docházelo k jejich zhoršování. Papež Lev X. se snažil vyřešit stupňující se problémy a v r. 1517 na svá-

tek Soslání Ducha Svatého svolal kapitolu v Římě. Když nedošlo k dohodě, jediným východiskem bylo úplné rozdělení řádu.

Dějinné zkoušky

Kromě těchto problémů přibýly ještě další. Byly to hlavně ztráty z důvodu zabavení klášterů v portugalských a španělských provinciích, ve kterých králové toužící po řeholním majetku zničili mnoho klášterů. Podobná situace byla i ve Francii. Částečně to mělo svůj původ ve vzniku a šíření protestantismu, hlavně v Německu, Anglii a Dánsku, a také v islámských nájezdech. Celkově řád ztratil asi 300 klášterů, počet provincií se snížil z 38 na 25. I přes tyto těžkosti neztratil svou životaschopnost a pokusil se o reformu. V roce 1525 se v důsledku reformy od rodiny *observantů* oddělila rodina *kapucínů*.

V 18. století nastal čas zkoušek, ve Francii v důsledku revoluce, v Rakousku, Německu i v Maďarsku vlivem febronianismu a josefinismu. 19. století přineslo nové údery. To, co přetálo předešlé pronásledování, zničily výpravy Napoleona.

V roce 1818 bylo pod oltářem spodní baziliky v Assisi nalezeno tělo sv. Františka, což kromě ji-

ných událostí přispělo k novému oživení. Téměř ve všech provinciích se otevírají nové kostely a kláštery. Statistika z r. 1880 udává 21 provincií, 2 misie a 38 klášterů. Není v ní zmínka o řeholnicích, ale odhaduje se, že jich bylo něco přes 1000. Mnoho však chybělo do stavu z roku 1773, kdy bylo v řádu 25 000 řeholníků a 1257 klášterů v 40 provinciích.

V roce 1897 papež Lev XIII. řád zreformoval. Dnes existují tři větve tzv. prvního řádu sv. Františka: Bratři menší, Bratři menší konventuálové a Bratři menší kapucíni.

Minorité v českých zemích

Počátky minoritů v našich zemích jsou zahaleny temnotou. Pozdější, zvláště barokní tradice a z ní vycházející nekritičtí autoři historických prací se snaží dokázat, že první synové sv. Františka přišli na naše území velmi záhy, již ve dvacátých letech 13. století. To však nelze spolehlivě doložit. Z různých zmatených údajů se dá vyvodit, že první minorité k nám přišli z Německa jako výsledek misijního snažení tamních bratří. Zasluhu na tom, že se u nás mohli usadit, mají především čeští králové z rodu Přemyslovců, konkrétně

A když mi Pán dal bratry,

nikdo mi neukazoval, co mám dělat, ale sám Nejvyšší mi zjevil, že mám žít podle svatého evangelia. To jsem několika slovy a jednoduše nechal napsat a pan papež mi to potvrdil. A ti, kteří přicházeli, aby přijali [tento způsob] života, vše, co mohli mít, dávali chudým; spokojili se s jedním hábitem, uvnitř i vně záplatovaným, s cingulem a kalhotami. A nechtěli jsme mít víc. Modlili jsme se oficiem: klerici tak jako ostatní klerici, laici se modlili Otčenáš. A velmi rádi jsme pobývali v kostelích. Byli jsme nevzdělaní a podřízeni všem. Já jsem pracoval vlastníma rukama a chci pracovat; a také rozhodně chci, aby i všichni ostatní bratři pracovali, a to na takové práci, která je čestná. Kdo to neumí, ať se to naučí ne proto, aby toužili přijímat odměnu za práci, ale pro dobrý příklad a kvůli odstranění zahálky. A kdyby nám nebyla dána odměna za práci, utečme se ke stolu Páně a žádejme almužnu dům od domu. Pán mi zjevil, že jako pozdrav máme říkat: „Pán ať ti dá pokoj!“

úryvek ze Závěti sv. Františka

Svatý František z Assisi

Benvenuto di Giuseppe Cimabue, spodní bazilika sv. Františka, Assisi

Václav I., který je uvedl nejprve do Prahy (před rokem 1230).

První domy náležely k provincii saské, asi roku 1239 byla vytvořena zvláštní provincie česko-polská, která přes všechny obtíže vydržela až do roku 1517. Tehdy došlo k rozdělení na provincii českou a polskou, přičemž moravské konventy se staly součástí provincie rakouské a v letech 1732 – 1822

tvořily samostatnou provincii. Roku 1822 byla ustavena provincie česko-moravsko-slezská, roku 1919 proměněná v československou provincii sv. Cyrila a Metoděje, do níž spadaly i slovenské řádové domy. Od roku 1993 tvoří minoritní kláštery opět samostatnou provincii Řádu minoritů v České republice.

podle pramenů redakce

V uplynulých staletích u nás minorité sídlili na těchto místech:

Místo	zasvěceno	kdy
Praha – Staré Město	sv. Jakub Větší	1232 – dosud
Brno	sv. Jan Křtitel a Jan Evang.	1230(?) - dosud
Litoměřice	sv. Jakub Větší	1233(?) – 1785
Kadaň	sv. Michal	13.st. – 1543, 1590 – 1786
Opava	sv. Duch	před 1237 – dosud
Hradec Králové	sv. Jan Křtitel sv. Anna	1238 – 1419/1423 1621 – 1789
Most	sv. František Serafinský	1237/1240 – 1950
Znojmo	Nanebevzetí Panny Marie	před 1239 – 1534, pak františkáni
Benešov u Prahy	Nanebevzetí Panny Marie snahy o obnovu	1247 – 1420 17. – 18. stol.
Cheb	Zvěstování Panny Marie	před 1247 – 1465, pak františkáni
Jihlava	Nanebevzetí Panny Marie	kolem 1240 – dosud
Olomouc	sv. František Serafinský, sv. Jakub Větší	před 1250 – 1567, 1567 – 1785
Praha – Staré Město, Na Františku	Sv. František Serafinský a Panna Maria (nebo sv. Barbora)	1251(?) – před 1556
Krnov	Narození Panny Marie	po 1253 – 1523, po 1623 – dosud
Stříbro	sv. Maří Magdaléna	před 1272 – 1785
Vysoké Mýto	sv. Petr a Pavel	1260/1278 – 1421
Bechyně	Nanebevzetí Panny Marie	1281(?) – před 1491
Žatec	sv. Petr a Pavel	kolem 1266 – 1419

Místo	zasvěceno	kdy
Čáslav	Panna Maria	2.pol.13.stol. – 1421
Valtice	sv. Michael	1286 – 1426
Plzeň	Nanebevzetí Panny Marie	po 1296 – 1460, pak františkáni
Nový Bydžov	?	kolem 1305 – 1420/1421
Jindřichův Hradec	sv. Jan Křtitel	kolem 1320 – 1560
Uničov	sv. Kříž	po 1330 – 1815
Uherské Hradiště	pokus o založení	kolem 1334
Mladá Boleslav	sv. Bonaventura	před 1345 – 1421, 1630 – 1784
Český Krumlov	Boží Tělo a Panna Maria Bolestná, později Nanebevzetí Panny Marie	před 1357 – 1950
Strážnice	pokus o založení	1365
Pardubice	Zvěstování Panny Marie	1514/1515 – 1786
Bystřice nad Pernštejnem	pokus o založení	1595 – po 1609, po 1623
Horažďovice	sv. Michael	1621 – 1814
Jílové u Prahy	Panna Maria Loretánská	1623 – 1785
Krupka	Všichni svatí	nejisté, zaniklo za husitských válek

K těmto domům musíme ještě připočítat více než deset dalších klášterů v Lužici, Kladsku a Slezsku, které s nimi v dávné minulosti tvořily jedinou provincii. Dnes je činných pět klášterů, a to v Praze, Brně, Jihlavě, Opavě a Krnově.

Zamilovaný do církve svaté

Roku 1913 bylo německému filozofu – fenomenologovi Dietrichu von Hildebrandovi (1889 – 1977) 24 let. Jako doktor filozofie získal místo přednášejícího na pedagogické fakultě Mnichovské univerzity. Už rok byl ženatý. Rok poté se stal katolíkem. Jeho díla, napsaná po obrácení, vynikala tak hlubokou vírou, že papež Pius XII. ho neoficiálně nazval „Doktorem církve 20. století“. Jeho spisovatelské dílo vysoce cení také Svatý otec Benedikt XVI..

Když Dietrich von Hildebrand dostal od své sestry Elisabeth pozvání na její první svaté přijímání do Katakomb sv. Calixta v Římě, byl z intelektuálního hlediska už vlastně katolíkem. Scházela jen „tečka nad í“ – oficiální vstup do církve. Pozvání od jedné z jeho pěti sester, obrácené na katolickou víru, kterou nejméně podezřívá, že se otázkami víry zabývala, ho velmi udivilo. Ukázalo se, že Lisi přivedl k víře její americký manžel... úplný agnostik, přesněji od něj darovaný – zázračným řízením Prozřetelnosti – životopis sv. Františka od Johannese Jorgensena. „Prostáček z Assisi“ uchvátil srdce Lisi a způsobil, že mladá žena – pokřtěná protestantským pastorem, ale nepraktikující – zatoužila stát se katoličkou.

Po ceremonii jela Lisi spolu s bratrem povozem. „Milost klepe na dveře duše, a když člověk na to klepání neodpoví, nemusí se už nikdy zopakovat“ – řekla vážně a vyzvala bratra, aby se po návratu do Mnichova začal připravovat ke vstupu do církve. Dietrich to sestře slíbil a zakrátko se spolu se ženou přihlásil na výuku k františkánovi o. Heribertu Holzapfelovi.

Velký den zřeknutí se bludů a vstupu do katolické církve pro Dietricha a Margarete von Hildebrand (oba se ženou totiž byli nepraktikujícími protestanty) nastal na Bílou sobotu 11. dubna 1914 v kostele františkánů v Mnichově. Měsíc poté byli manželé biřmováni.

Hildebrand se narodil do rodiny známého sochaře Adolfa von Hildebranda. Ve Florencii žijící rodina se vůbec nezajímala o víru. Jeho rodiče byli „šlechtní pohané“, ale nebránili dětem v samostatném, spontánním hledání Boha.

První knížka, která chlapce zaujala, byla plná biblických příběhů. Matka mu ji koupila jen proto, že obsahovala... omalovánky. Dietrich i jeho sestry se začali zajímat o osobu Krista, hodně o něm rozmlouvali a rádi přijímali každou informaci o něm. Už jako pětiletý chlapec s plným přesvědčením dokazoval, že „Kristus je Bůh“. Okouzila ho také reprodukce „Kristovy hlavy“ od Donatella, visící nade dveřmi rodného domu.

V šesti letech, stejně jako všechny ostatní děti Hildebrandových, byl pokřtěn protestantským pastorem. Pro jeho rodiče to však bylo bezvýznamné, konformní gesto.

Jako dospívající Dietrich poprvé uslyšel „Pašije podle sv. Matouše“ Johanna Sebastianiana Bacha. To dílo na něj zapůsobilo jako blesk. A tak díky umění, klasické hudbě, shromážděným dojmům a informacím, zálibě v pravdě, lásce, dobru a kráse,

rozhodnému odmítnutí etického relativismu si mládenec pomalu zvykal na „jiný svět“ a Boží milost postupně začínala pronikat jeho duší.

Bystrý mladík se už v 15 letech rozhodl, že bude filozofem. Studoval v Mnichově a v Göttingenu a stále s oblibou poznával velká umělecká a literární díla – „zamiloval se“ do hudby Beethovena, Mozarta a Wagnera, Shakespearových děl i „Dona Quijota“ od Cervantesa.

Ve filozofii ho zvlášť zajímalo zkoumání etických otázek. Tehdy – v době studií – se Hildebrand přiblížil ke katolicismu. Přičinil se o to nejvíce filozof – konvertita Max Scheler.

Právě on mu otevřel dveře k víře přesvědčováním, že jen v katolické církvi je úplná zjevená Pravda a že jen ona je jediná opravdová Kristova církev. Díky Schelerovi se Hildebrand rozešel se svými předsudky a začal studovat církevní doktrínu, která mu dosud byla úplně cizí. Zaujalo ho to, co mu Scheler říkal o svatosti a o životech svatých, a došel k závěru, že zdroj této svatosti musí ležet někde mimo ně samé a „přirozené etické kategorie“. A co více, Scheler mu ukázal klamnost nadějí vkládaných do socialismu, a otevřel mu oči pro sociální učení církve.

Scheler fascinoval Hildebranda v intelektuální rovině svým neobvyklým poznáním ducha i podstaty katolicismu, ale nemohl ho okouzlit příkladem zbožného života. Ani v nejmenším totiž nedokázal své činy přizpůsobit příkazům katolické víry, o níž tak pěkně mluvil.

V Göttingenu, který byl další etapou studijního „cestování“ Hildebranda, se mladý student ocitl ve sféře vlivu zakladatele fenomenologické školy Edmunda Husserla a etika Adolfa Reinacha. Oba (a především ten druhý) ovlivnili významně jeho filozofické názory (stojí za zmínku, že tytéž učitele měla také Edita Stein).

V Göttingenu Hildebrand poznal také svou budoucí ženu – Margaretu (Gretchen) Denk. Přes odpor rodičů si ji vzal v roce 1912, několik měsíců po narození jejich dítěte.

„Jedním ze zásadních činitelů v obrácení Dietricha bylo nalezení autority“ – psala v jeho životopise jeho druhá žena, kterou si vzal po smrti Gretchen, Alice von Hildebrand. Do chvíle obráče-

ní byl totiž Hildebrand sám sobě „poslední autoritou“, ale „díky Boží milosti zjistil, že každá opravdová autorita pochází od něj, od Pána a Stvořitele všeho, a že Kristus, Syn Boží a Spasitel světa, předal svou autoritu své svaté a milované církvi římskokatolické“. Od chvíle, kdy to pochopil, neměl Hildebrand nikdy nejmenší potíž s podřízením se autoritě církve. Nikdo jiný, jen církev, která dostala od Krista „klíče ke království“, „měla ukazovat bloudícímu člověku cestu, vedoucí ke spáse“.

Po vstupu do církve – kroku, který stejně jako jeho manželství narazil na ostrou kritiku jeho rodičů – si Dietrich „s hlubokou vděčností uvědomil, že rozsah jeho filozofického uvažování byl darem víry současně očištěn i prohlouben, a od té doby to přesvědčení ovlivnilo jeho filozofickou práci“. „Jeho vřelá láska ke kráse a přirozené pravdě se nijak nezmenšila. Nalezl však takovou krásu, která byla nekonečně úchvatnější – tvář Krista a jeho církve i nadpřirozené poselství, které předávají, cestu pokory a lásky, vedoucí ke svatosti“ – psala Alice von Hildebrand.

Víra, přijatá bez jakýchkoli výhrad, s velkým nadšením a radostí; úplné, pokorné poddání se autoritě církve, zakořeněné v Kristu, jejím dogmatům, učení a mravním příkazům, velice ovlivnilo celý život Hildebranda. Nadšení a „Boží radost“ ho už nikdy neopustily. Stal se hluboce věřícím člověkem, který dokázal – na rozdíl od svého bývalého učitele Maxe Schelera – spojit teorii s praxí, příkazy víry se životem. Od chvíle obrácení se zaujetím četl katolické spisy, studoval historii církve, díla a životopisy svatých a zakladatelů řádů, Otců a Učitelů církve, a také každý den chodil na mši sv. a přistupoval ke sv. přijímání. Nikdy se nestyděl za to, že je hluboce věřícím katolíkem, ačkoli ho za to někdy postihly obstrukce univerzitního okolí. Nikdy nesdílel světové názory, které se neshodovaly s příkázáními víry.

A co více – hlásání „nového světa křesťanství“ a psaní o tom, jak se nadpřirozený svět přičiňuje o úplnou proměnu pokleslé lidské přirozenosti, se stalo jeho životním posláním. Zaníceně bránil počatý život i celou katolickou sexuální etiku.

Radost Dietricha ze vstupu do církve osvěcovala jiné. Díky němu vstoupily do katolické církve jeho zbývající sestry – Susi a Bertele (r. 1916), Nini (r. 1917), Vivi (r. 1921), jejich manželé a děti.

Za dobu svého života tento neúnavný „Boží rybář“ „uložil“ pro Krista přes stovku přátel a známých.

V době 1. světové války Dietrich von Hildebrand pracoval ve vojenské nemocnici v Mnichově jako pomocník chirurga. Po válce se stal docentem a poté profesorem na Mnichovské univerzitě. Nesmlouvavý a důsledný postoj hluboce věřícího katolíka způsobil, že po nástupu Hitlera k moci byl Hildebrand uznán za nepřítele číslo jedna Třetí Říše a musel emigrovat. Pobýval hlavně v Itálii a Rakousku (kde s pomocí kancléře Dolfusse založil katolický týdeník „Der Christliche Ständestaat“, v němž dále ostře kritizoval národní socialismus a také komunismus). Právě v této těžké době vznikla jedna z jeho nejlepších prací z oblasti křesťanské etiky – „Proměna v Kristu“.

Po zabrání Rakouska do Říše filozof v poslední chvíli unikl gestapákům, kteří ho měli uvěznit. Díky švýcarskému pasu se Hildebrandovi přes Československo, Maďarsko, Itálii, Švýcarsko, Francii, Portugalsko a Brazílii r. 1941 dostali nakonec do USA. Dietrich se stal profesorem na Univerzitě Fordham v New Yorku, kde pracoval až do odchodu do penze r. 1960.

Léta prožitá v USA přinesla mnoho publikací. Německý filozof – fenomenolog zemřel 26.1.1977.

Henryk Bejda

Žródlo 43/2008, překlad Karel Henc

Citáty z: Alice von Hildebrand, „The Soul of a Lion: Dietrich von Hildebrand“, Ignatius Press, San Francisco, 2000.

Církev – Tělo Kristovo

V listě Židům (10,5-7) se o vánočním tajemství vtělení říká: „A tak Kristus, když přicházel na svět, řekl: «Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. V celopalech a v obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl: Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli»“ (Kat. 462).

„Víra ve skutečné vtělení Božího Syna je rozlišovacím znamením křesťanské víry“ (Kat. 463).

V prvních staletích se neustále objevovaly pochybnosti, zda Kristus přijal skutečné, pravé tělo. Gnostikové se domnívali, že se jednalo o zdánlivé tělo, které Kristus před ukřížováním opět opustil. Podobně dnes učí islám. Pohoršení je příliš velké: Bůh jako člověk, Syn Boží ve skutečném lidském těle (Kat. 465; 476).

Svým tělem, které dostal od Marie, se Ježíš stal bratrem všech lidí, neboť jak říká koncil, „Syn Boží se svým vtělením jistým způsobem spojil s každým člověkem“. On chce, abychom i my byli s ním jedno, abychom nebyli pouze jeho bratry a sestrami, ale ještě více: abychom s ním tvořili jedno tělo, abychom byli údy jeho těla (Kat. 521).

Církev pochází z tohoto společenství s Ježíšem: „Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás ... Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti“ (Jan 15, 4-5; Kat. 787). „Přirovnání církve k tělu osvětluje úzký vztah mezi církví a Kristem. Není jenom shromážděna kolem něho, je sjednocena v něm, v jeho Těle“ (Kat. 789).

Stát se členem církve je více než pouhá vnější příslušnost ke společenství věřících. Církev je Boží lid, protože je Tělem Kristovým. Křtem jsme spojeni s Kristovou smrtí a vzkříšením, stáváme se údy jeho Těla a tím i členy jeho církve. Přijímáním eucharistie se spojení s Kristem stává ještě silnější. Přijímáme Tělo Kristovo a stáváme se tím, co přijímáme: jeho Tělem (Kat. 1396).

Jedno tělo - mnoho údů: to, že je církev Tělem Kristovým, také znamená, že v církvi existuje rozmanitost darů a úkolů; žádný z údů ale nemůže být sám o sobě (Kat. 791). Jestliže je církev Tělem Kristovým, pak bez něj nemůže dělat nic. Jenom On je její hlavou, a všechen život v církvi vychází od něj (Kat. 792), přičemž Duch svatý je jistým způsobem duší, dechem života Těla Kristova (Kat. 797).

„Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“ (Sk 9,4): kdo pronásleduje církev, pronásleduje Krista, tak těsná je jednota mezi hlavou a údy. On trpí ve svých trpících údech, a my s ním smíme být spojeni skrze naše utrpení. Tak roste jeho Tělo, církev, jemu vstříc, až budou všechny údy s ním spojeny (Kat. 794).

z knížky Základy naší víry od Christophy Schönborna

„KATOLICKÝ FEMINISMUS“

Skutečné povznesení ženy nastává tehdy, když osoby jsou nekonečně důležitější než věci.

Levicová feministická hnutí dělají vše pro vzbuzení dojmu, že mají monopol na povznesení ženy a na záruku její významné role a příslušných práv ve společnosti i zaměstnání. V důsledku toho vzniká problém, jak nazvat ty ženy a muže, kteří se v katolické církvi starají o povznesení žen, ochranu jejich důstojnosti a práv. Někdy se v této souvislosti užívá pojmu „katolický feminismus“. Cílem této analýzy je pohled na tuto problematiku a zvláště hledání odpovědi na otázku: jak pojmenovat katolická hnutí na ochranu ženy a její ženskosti a jaká je role dospělé ženy v církvi a společnosti?

Feminismus nebo skrytý maskulinismus?

Ježíš je největším obhájcem a prosazovatelem žen v celé historii lidstva.

Každá forma feminismu předpokládá konflikt mezi ženou a mužem. V krajních formách feminismu, které nyní dominují, není vynášena žena, ale sexuální revoluce, antikoncepce a potrat, boj s manželstvím a rodinou, a „ideálem“ pro ženy se stává kopírování mužského jednání a role. V důsledku toho feminismus nevede k ochraně ženy a ženskosti, nýbrž k napodobování mužů ženami. Většina feministických hnutí nehledá pravdu o přirozenosti ženy a její roli ve společnosti, ale hlásá názory, které plynou z přijaté ideologie nebo odpovídají zájmům jejich politických sponzorů. Feminismus oficiálně straní ženám, ale fakticky uznává, že jenom muži jsou naplněni lidmi, neboť pobízí ženy k následování mužů, a tudíž k rezignaci na vlastní ženskost. Navíc feministky podporují jen ty ženy a ženské organizace, které bojují s manželstvím a rodinou. Ponižují a zesměšňují všechny ženy, které mají odvahu mluvit o tom, že jsou šťastné jako manželky a matky. Není proto náhodou, že právě v těch společnostech, kde jsou feministická hnutí nejsilnější, mnoho žen prožívá závažnou krizi. Netěší je jejich ženství, nedovedou založit pevnou a šťastnou rodinu, nechávají se ponížít na úroveň zboží, upadají do závislosti.

Prosazování feministické vize ženy a vztahu žena – muž má pozadí nejen politické a ideologické, ale

Foto: Matka Wari | Dreamstime.com

také ekonomické a zvykové. Jde o to, aby si ženy zvykly pracovat na dva úvazky: doma a v zaměstnání. Jde také o takové „osvobození“ ženy, aby se dala využívat jako zboží, např. v pornografii, prostituci, či aspoň v reklamách různých výrobků a služeb. Konečně jde o to, bojovat se ženou, schopnou založit šťastnou a pevnou rodinu, protože na takové rodině je těžké se obohatit. Tam, kde žena upadá do krize, může se ona i celá rodina stát snadnou kořistí výrobců alkoholu, narkotik, pornografie a prostitute, antikoncepčních tablet a prezervativů, potratových „služeb“ a terapeutických center.

Feministická hnutí nepřejí skutečné rovnoprávnosti žen a mužů, ale volají po ztotožnění žen s muži. Podouvají tím, že skutečným modelem člověka je jedině muž. Přímou či nepřímou navádějí k tomu, aby ženy rezignovaly na svou totožnost a připodobovaly se mužům. V těch společnostech, kde dominují feministky, mají ženy zaručenou rovnoprávnost s muži pod podmínkou, že rezignují ... na svou ženskost.

Feminismus nebo personalismus?

Ženy i muži jsou stvořeni k podobě Boží, ne k podobě osob druhého pohlaví.

Základem skutečného povznesení ženy a úcty k její ženskosti je biblická antropologie, která ukazuje absolutní rovnost žen a mužů v jejich lidské důstojnosti i překvapivou různost žen a mužů ve způsobech prožívání a vyjadřování člověčenství. Jak muž, tak i žena jsou stvořeni k obrazu a podobě Boží (Gen 1,26). Nikdo z nás ale není stvořen k obrazu a podobě druhého pohlaví.

Bible ukazuje, že být ženou znamená být člověkem obzvláště citlivým vůči osobám, hodnotám a kontaktům. Předností ženy je to, že může být matkou, čili někým, kdo dokáže obětovat část vlastního těla a krve pro to, aby mohl vzniknout nový život. Církev vždycky hlásala, že nejskvělejším člověkem v historii lidstva nebyl muž, ale žena – Maria. Syn Boží přijal mužské tělo proto, aby chránil ženy. Bránil je nejen před ponížením a krivdou, ale dokonce i před žádostivými pohledy mužů. Církev se chová realisticky, a proto připomíná, že skutečnou úctu ženám nezajistí žádné zákony ani mezinárodní deklarace, ale ženy samy, pokud rozvážně a odpovědně vychovávají své syny a učí je úctě a vděčnosti k ženám. Povznesení ženy, její důstojnosti a ženskosti musí být podstatným prvkem nové evangelizace. Budoucnost lidstva záleží totiž na tom, zda většina žen bude druhou Evou, která krmí sebe i jiné nebezpečnými iluzemi, nebo druhou Marií, živící sebe i jiné Boží láskou a pravdou.

Opravdové povznesení ženy je možné jen v kontextu křesťanského personalismu, který prosazuje společný rozvoj ženy i muže jako osob stvořených k lásce a odpovědnosti. Feminismus nabízí boj žen s muži, homosexuální aktivisté nabízejí izolaci žen a mužů, ale Bůh nabízí ženám i mužům dorůstání k vzájemné lásce a vzájemnou podporu. Jen v kontextu personalismu lze vychovat takové ženy a muže, kteří se naučí poženaným vzájemným vztahům.

Genius ženy

Bůh stvořil nejprve muže proto, že odhaloval svou neobyčejnost postupně.

Bible říká, že Bůh stvořil člověka jako muže a ženu (Gen 1,26). Oba mají stejnou důstojnost dětí Božích. Oba jsou povoláni ke svatosti. Oba se vzájemně potřebují, neboť mají své charakteristické schopnosti a neopakovatelné poslání. Bez ženy by muž zůstával ve světě věcí a zvířat. Byl by osamocen. Bůh obdařil muže přítomností ženy, protože ona je zvláště uschnopněna k tomu, aby uváděla muže do světa dialogu, do světa osob, vztahů k lidem i Bohu. Srdečné a čisté setkání s osobou opačného pohlaví je tak důležité pro vývoj i štěstí, že muž opustí i rodiče proto, aby se spojil se ženou nerozdělitelnou manželskou láskou. Díky setkání se ženou může muž plně nalézt a realizovat vlastní

povolání, učí se zralé lásce a zodpovědnosti. Je to právě proto, že žena uvádí muže do světa vztahů a hodnot, ona první byla v ráji oslovena satanem.

Nejvýznamnější schopností ženy je to, že jen ona může být matkou. Jenom ona může dát svému dítěti část vlastního těla a krve. Mateřství je neobvyklý Boží úmysl se ženou. Žena – matka se stává nejpodobnější Kristu, který nám na kříži dal z lásky darem celé své tělo a prolil za nás všechnu svou krev. *Mým největším objevem, říká Bůh, je moje Matka. Chyběla mi, proto jsem ji stvořil. Způsobil jsem, že vznikla, než jsem vznikl já v jejím lůně. Ted' jsem člověkem takovým jako všichni jiní. Nemusím nikomu nic závidět, neboť sám také mám Matku. Chyběla mi. Moje Matka má jméno Maria, říká Bůh. Její duše je čistá a plná krásy. Její tělo je panenkové a proniknuté takovým světlem, že jsem nikdy nemohl od ní odtrhnout oči, přestat ji poslouchat a obdivovat. Moje Matka je tak krásná, že všechny krásy nebe mi nebyly bližší než Ona. Vím, říká Bůh, co znamená přebývat v objetí andělů: a přeče, věřte mi, scházela mi matčina náruč!* (Michel Quoist).

Mateřství je podstatným projevem realizace genia ženy. Nejde tu jen o mateřství tělesné. Neméně důležité je mateřství duchovní, které znamená předávání a podporu života v jiných lidech tím, že je sytí ženskou přítomností, láskou a každodenní starostlivostí. V tomto smyslu je každá žena povolána k mateřství. V tomto smyslu každá řeholní sestra realizuje svoje povolání k mateřství, neboť sytí jiné lidi Boží pravdou o člověku a Boží láskou k člověku. Není náhodou, že nejznámější ženou naší doby, která je nazývána matkou, je řeholnice – Matka Tereza z Kalkaty.

Ve světle biblických pravd o ženě a jejím poslání lze tvrdit, že hlavní rozdíl mezi ženou a mužem je v tom, že ženy mají lepší přirozené dispozice k působení ve světě osob a muži se od přírody lépe vyznají ve světě věcí. Všechny další rozdíly mezi ženami a muži jsou důsledkem tohoto základního rozdílu. Ten není důsledkem socializace, čili různých způsobů výchovy děvčat a chlapců. Je vrozený a zůstane aktuální ve všech dobách i kulturách. Celá tělesná, psychická i duchovní sféra ženy je nastavena na kontakt s osobami a na starost o svět osob.

P. Marek Dziewiecki

Žródlo 26/2008, přeložil Karel Henc

Stvoření světa, evoluce a jednota lidského rodu

Jaký je oficiální postoj učitelského úřadu církve k otázce stvoření a evoluce?

Z první kapitoly Genesis není možné jasně definovat nic o pořádku stvoření a dnech stvoření. Proto různé výklady vymyšlené katolíky kvůli srovnání biblického vyprávění s přírodními vědami se mohou, se zdravou vírou, svobodně připustit k úvahám, pokud se drží nezúžená pravda Písma svatého.

Sv. Tomáš Akvinský (13. století) v Teologické sumě říká: „*Musí se říct, jak učí sv. Augustin, že v takových otázkách se musí dbát na dvojí: A to jednak aby se neochvějně zachovala pravda Písma svatého, a protože Písmo připouští mnohonásobný výklad, nemá se nikdy držet výhradně jednoho výkladu, neboť se může ukázat, že je z určitého důvodu nesprávný – aby kvůli tomu nebylo Písmo nevěřícím na posměch a aby se jim nezahradila cesta k víře.*“ (I, Q. 68, a. 1).

Podstata víry

Ohledně výkladu světa je něco, co patří k podstatě víry, např. že svět začal stvořením. Ale jakým způsobem a v jakém pořádku je učiněn, to patří k víře jen potažmo, nakolik se předává v Písmu, které připouští více výkladů.

Různé výklady stvoření

Systémy užívané k výkladu první kapitoly Genesis můžeme rozlišit na tři: 1) literární či doslovný, 2) alegorický či duchovní a 3) systém dnů – období.

Literární či doslovný výklad

Zpráva o stvoření je chápána doslovně, tzn. že den stvoření je obyčejný den o 24 hodinách. Tento systém je po zásluze obecně odmítán. Odporují mu zřejmá fakta geologie a paleontologie. Museli bychom věřit, že Bůh zázračně stvořil i fosilie a zkameněliny poukládal umně do vrstev. Zátrak však nemáme vidět jako první řešení, ale to, co odpovídá přirozenosti. Ani potopa nemůže všechno dosta-

tečně vysvětlit. Fosilie jsou ukládány i v různých časových obdobích.

Alegorický či duchovní výklad

a) Alexandrijská škola učí, že svět byl celý stvořen najednou, a že Mojžíš rozděljuje stvoření na šest dní, aby dal svému popisu logickou strukturu. Tento výklad připouští i sv. Tomáš Akvinský.

b) Někteří moderní autoři se domnívají, že Mojžíš nechtěl chronologicky popisovat pořadí věcí, ale logický řád, subjektivní řád prorockých vidění, skrze které mu bylo stvoření zjeveno – logický řád od méně dokonalých k dokonalejšímu stupni.

c) Gn 1 je liturgická píseň na každý den – oslava části stvoření, které bylo v jediném dni, den odpočinku - příklad samotného Boha.

Dnes se ani alegorický výklad neteší zastání kvůli nálezům paleontologie a geologie, kde se ukazuje, že svět byl formován v dlouhých obdobích. Ale i dnes se může ve zdravé víře držet. V Písmu totiž nehledáme vědecký traktát (ani o stvoření), ale výklad náboženské pravdy.

Systém období

Systém dnů - období zastávali mnozí interpreti minulého století. Ti říkají, že šest dnů stvoření nejsou dny o čtyřiaadvaceti hodinách, ale jsou to období bez bližší určené doby trvání. Tuto nauku jakožto pravděpodobnou drží mnoho biblických interpretů. Dost šťastně uvádí do souladu biblické vyprávění s přírodními vědami, pokud se chápe v hlubším smyslu a ne striktně, jako popis těch nejdůležitějších věcí, tak, aby to pochopil i obyčejný teologicky nevzdělaný lid.

Absolutní evolucionismus

Absolutní (materialistický) evolucionismus otevřeně odporuje jak víře, tak rozumu. Tento systém předpokládá tři věci: věčnost hmoty, samovolné plození a náhodný vývoj druhů.

Umírněný evolucionismus

Umírněný evolucionismus, i když na první pohled odporuje Písmu, pokud se jasně neprotiví víře, se může hájit jako pravděpodobná hypotéza, dokud k tomu Církev nezaujme stanovisko. Některými argumenty evolucionistů se nedá pohrdat, i když nejsou úplně prokazatelné.

Stvoření člověka

Někteří evolucionisté tvrdí ohledně vzniku člověka, že jak tělo, tak duše vznikly přírodními vývojovými zákony, bez zásahu Prvotní Příčiny. Tento omyl odporuje jak sdělení Bible, tak zdravé filosofii.

Umírnění říkají, že tělo člověka vzniklo z nerozumného v tom smyslu, že pod vlivem zákonů Bohem daných tělo nějakého nerozumného živočicha se tak postupně vyvíjelo, až bylo schopné přijmout rozumovou duši stvořenou Bohem. Domněnka umírněných není teologicky heretická, protože Církev doposud v této věci mlčí.

Celé lidské pokolení má počátek v jednom prarodiči - Adamovi. To je zřejmé a víře blízké. V Písmu se přímo říká, že v době, kdy byl stvořen Adam, nebyl žádný jiný člověk: „*A nebyl ještě člověk, jenž by obdělával půdu ... ale pomocníci pro člověka, jež by se k němu hodila, nenašel.*“ (Gen 2,5.20) „*On učinil, že z jednoho člověka vyšlo celé lidské pokolení a že bydlí na celém zemském povrchu*“ (Sk 17,26)

Nepřímo to vyplývá i z katolického učení o dědičném hříchu, podle něhož se všichni rodí zasaženi dědičným hříchem, protože všichni přijímají porušenou přirozenost od téže hlavy (srov. Řím 5,12).

O stáří lidského pokolení neříkáme nic, protože to je otázka spíše historická než teologická. Dosud se nepotvrdilo, že by lidé existovali v třetíhorách. Pokud by se to ukázalo, nedotklo by se to naší víry za předpokladu, že by všichni, kteří byli před Adamem – před stvořením prarodičů, zanikli. Katolická víra tvrdí jedno: že celý lidský rod má svůj aktuální původ v Adamovi.

Běžný věřící se však má různými teoriemi stvoření znepokojoval pouze přiměřeně. Sv. Bazil například alegorický smysl mojíššího sdělení odmítá a říká prostě: „Když slyším ‚seno‘, rozumím ‚seno‘, podobně květiny, rybu, zvíře i dobytek; o všech se zde mluví, tak to tak беру. Nestydím se za Evangelium.“ (Hexaem. Hom. 9, n. I)

Jf: Cyprián Suchánek OP
Věřoučné otázky a odpovědi, RC monitor

Obraz a podoba

(...) „Učinil Bůh člověka ke svému obrazu a podobě, jako muže a ženu je stvořil – a Bůh viděl, že je to velmi dobré, oba byli nazí, ale nepocítili stud.“
Je to možné?

Dnešních se neptej, ptej se však Michelangela, (a snad i dnešních!?). Ptej se Sixtiny. Jak mnoho je řečeno na těch stěnách!

(...) Proč právě o tom jediném dni je řečeno: „Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré“?
Nepopírají to dějiny? Už jen naše dvacáté století!
A nejen dvacáté!
A přece žádný věk nemůže zakrýt pravdu o obrazu a podobě.

Jan Pavel II., Římský triptych, úryvky

Proč jsem a zůstávám katolíkem

Napadlo vás někdy, milí čtenáři, jak byste se asi chovali, kdybyste se narodili a byli vychováni ne jako katolíci, ale třeba jako buddhisté, hinduisté, mohamedáni, ateisté nebo nábožensky lhostejní agnostikové? Samozřejmě byste jednali podle jejich věrouky a etiky, pokud byste nepoznali skutečnou a jedinou pravdu, která existuje pouze v Ježíši Kristu. Ale otázku lze položit i jinak: Cítil bych se v těchto jiných náboženstvích nebo světových názorech svobodněji a radostněji než v Katolické církvi?

(dokončení z minulého čísla)

Čím více tuto vyváženost katolické etiky srovnávám s etikou jiných světonázorů, tím více poznávám, že Katolická církev mi nabízí nejvíce svobody. Proč ale – paradoxně – právě ve jménu svobody dnešní člověk Církev odmítá? Proč volí raději orientální kulty nebo – což je na Západě stále častějším jevem – islám? Vysvětlení není nesnadné. Každá opravdová svoboda nese s sebou potřebu osobního rozhodnutí. Katolík se fakticky celý život v nejrůznějších životních situacích rozhoduje buď pro Krista, nebo proti Němu. Nejen slovy, ale konkrétním jednáním. Vždyť Ježíš sám řekl: „Ne ten, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce“. Rozhodnout se znamená ovšem přijmout všechny z toho plynoucí důsledky. Katolík má možnost svá špatná rozhodnutí, tj. proti Bohu, dokud žije zde na zemi, zkorigovat sv. zpovědí a pokáním, ale pod zorným úhlem smrti se rozhoduje jednou provždy, neodvolatelně: buď pro život ve společenství s Boží Trojicí, nebo pro život mimo, tj. v pekle.

A jsme u kořene věci. Člověk 20. a 21. století neodmítá Církev proto, že by mu dopřála málo svobody, ale proto, že mu jí dává příliš. Svoboda je vždy spojena se zodpovědným rozhodováním. Podle katolické nauky na mém svobodném rozhodnutí záleží i můj definitivní a nezměnitelný úděl po smrti. Právě toto moderní člověk nechce. Vzpomeňme jen na naši zkušenost s úředníky: Kdykoliv mají vyřešit nějakou nestandardní záležitost, která může mít závažné důsledky, přehazují si ji jako „horký brambor“. Bojí se osobního rozhodnutí, za nímž a jeho důsledky by si stáli. S tím souvisí i současná krize manželství. Lidé je uzavírají čím dál méně, neboť mají strach z rozhodnutí „na celý život“, nechťjí se k ničemu zavazovat. Proto raději žijí „na hromádce“ jako „přítel a přítelkyně“ (místo dřívějšího „druh a družka“). Když nastanou problémy, tak jdou od sebe pryč, změna

je „normál“, k ničemu se přece definitivně neupsali.

Jenže podle katolické morálky Bůh po nich chce, aby se rozhodli. A to nejen v tomto čase, nýbrž i pro věčnost: buď pro Boha, nebo proti Němu. Člověk by se ale nejraději choval tak, jako v jednom vtipu: Dušička přišla do nebe a za chvíli ji to přestalo bavit. Nahlédla ven a slyšela hluchou zábavu. Bylo to z pekla. I řekla sv. Petrovi, že se už v nebi nudí a chce do pekla. A šla. Zlí duchové ji ihned hodili do kotle, a když se bránila, že viděla z nebe něco jiného, řekl jí: To byla jenom reklama. Tato anekdota vystihuje mentalitu dnešního člověka, jenž by byl nejraději, aby se nikdy nemusel rozhodnout neodvolatelně a nezměnitelně, navěky. Nejvíce mu vadí, že po smrti už nebude mít absolutně žádnou možnost své rozhodnutí, vykonané ještě za života, změnit. Pro tuto neochotu definitivně se rozhodnout jednou provždy volí raději místo katolické nauky o nebi, očistci a pekle pohanskou víru v reinkarnaci, neboť ta po něm žádné „buď-anebo“ s věčnou platností nežadá. Po smrti ho čeká řada převtělení, často i zajímavých, která zaplaší pocit nudy, a nakonec nirvána, tj. rozplynutí se v bližší nedefinovatelné nicotě. Tento úděl čeká dobré i zlé, ti druzí musí jenom projít více avatary (převtěleními).

Ateisté to mají zdánlivě snadné: Po smrti není nic, proč se tedy o něco snažit a rozhodovat se? Panteisté jsou na tom podobně: Po smrti splynou s přírodou, věčným božstvím, světovou duší atd. Budou spolu s ní procházet všemi proměnami, které nabízí evoluce a to bez ohledu na to, jestli byli dobří nebo zlí. Agnostikové „neví“, co bude po smrti, proto se tím vůbec nezabývají, ono to nějak dopadne. Přesto však je mnoho lidí, kteří věří v Boha (nebo alespoň věřit chtějí), ale takového, jenž po nich nechce žádné osobní rozhodnutí s věčnou platností. To poskytuje islám. Stačí, když se člověk slovně hlásí k víře proroka

Mohameda, pětkrát denně se modlí, dodržuje stá-
 novený půst, dává předepsanou almužnu a jede
 minimálně jedenkrát za život na pouť do Mekky.
 Nebe s různě odstufňovanou blažeností, která je
 líčena hrubě materialistickým způsobem, má tak
 zajištěno (nejlépe jsou na tom bojovníci, kteří padli
 ve „svaté válce“). Muslim se na rozdíl od katolic-
 kého křesťana nemusí neustále svobodně a zodpo-
 vědně rozhodovat pro dobro, tj. pro Boha, s nez-
 měnitelnými důsledky pro věčnost. Jeho věčný osud
 je dopředu určen už tím, že plní všechny formální
 příkazy koránu a dalších posvátných knih. Alláh
 rozhodl za něho.

Ne, dnešní člověk není v principu neznabohem.
 Naprostá většina lidí nějakou představu o Bohu má,
 ale ráda by „laciného“ Boha. Ježíš Kristus, který
 požaduje milovat Pána víc než kohokoliv a cokoliv
 jiného, je pro ně příliš náročný. Proto budou raději
 týrat své tělo cvičením jógy nebo se klanět pětkrát
 denně směrem k Mekce, než by se definitivně „pod
 zorným úhlem věčnosti“ rozhodli pro lásku k Bohu
 Stvořiteli, Vykupiteli a Posvětiteli a k Jeho Církvi.
 Ta vyžaduje hlavně svobodný, závazný a nezruši-
 telný souhlas s katolickou naukou a jednání podle
 ní. Tuto svobodu, spojenou s osobní zodpovědnos-
 tí za dané rozhodnutí, nazývají už dvě staletí pro-
 tikřesťanské ideologie „tmářskou“ či „klerikální“
 tyranii. Skutečné otročení sexem, drogami, pe-
 něži, majetkem nebo kariérou naproti tomu nazý-
 vají „svobodou“. Tato zvrácená hierarchie hodnot
 se zafixovala do podvědomí lidí tak hluboko, že
 i ti, kteří vykazují smysl pro nadpřirozeno, dávají
 přednost fiktivnímu bohu, jenž nechce po člověku
 žádný závazek pro věčnost. Odtud pramení i názo-
 ry současné neomodernistické teologie, že prý je
 nutno se tomuto trendu přizpůsobit, a proto raději
 nemluvit o pekle. Tím ovšem padá motiv svobod-
 něho rozhodnutí se pro Boha. Není-li peklo, všich-
 ni budou spaseni. Modernisté se domnívají, že tím
 „přitáhnou“ lidi k Církvi. Jenže opak je pravdou
 a není divu. Proč by lidé šli do katolického kos-
 tela, když jinde jim prezentují boha, který žádné
 osobní rozhodnutí po nich nechce, lépe a s větším
 důrazem?

Tím více se cítím šťastný v Katolické církvi a jsem
 vděčný za její autentickou nauku. Vyznavači všech
 možných nekřesťanských náboženství a -ismů se
 sice zde na zemi nemusí osobně rozhodovat, jaký

úděl na věčnosti si zvolí (nakonec tomu však stejně
 neuniknou), ale tím nemají snadnější situaci. Právě
 v mé možnosti volby tkívá pravá svoboda. Mé vlast-
 ní, bytostně „já“ smrti nezanikne, nybrž bude mít
 své další, věčné trvání. Jaké, to je věc mé svobodné
 volby: buď s Pánem, nebo bez Něho.

Touha po nesmrtnosti je vložena hluboko
 do nitra každého jednotlivce. Ale nesmrtnost bez
 zachování vlastního „já“ je nesmyslem. Proto lituji
 všechny ateisty a panteisty, které podle jejich víry
 čeká po smrti zánik vlastní existence, nevědomí, ne-
 bytí. To si skutečně nepřeji a rád bych opakoval se
 samotným odpůrcem katolicismu T. G. Masarykem:
 „Já chci být já i po smrti...“ Netoužím ani po rein-
 karnaci, po pochybném a neznámém dobrodruž-
 ství jiného pozemského života, který stejně skončí
 nirvánou, což je opět ztráta vlastního já, zánik mé
 existence. Neláká mne ani muslimské nebe, protože
 nemám zájem o věčnost plnou dobrého jídla a pití,
 tím spíše pak ne hurisek. Těším se především na se-
 tkání s Bytostí, která mne nejvíce milovala, dokonce
 až tak daleko, že za mne dala svůj život. Těším se,
 že uvidím tváří v tvář Pannu Marii, anděly a svaté.
 Těším se také, že se shledám s milovanou manžel-
 kou a se všemi svými drahými, kteří mne přede-
 šli na věčnost. Katolická nauka mi poskytuje tuto
 radostnou jistotu. Proto jsem a zůstávám katolíkem.

Samozřejmě tím není řečeno, že už to mám za-
 bezpečené. Na Boha mohu spoléhat vždycky, ale
 nikdy ne na sebe. Jsem hříšný, tak jako každý člo-
 věk. Pán mi dává ve svátosti pokání možnost stále
 znovu a znovu povstat a bojovat, znovu a znovu se
 svobodně rozhodovat pro Něho. Jestli díky milos-
 ti Boží vytrvám, potom nebude pro mne nesnadné
 v hodině smrti učinit poslední, konečné a neod-
 volatelné rozhodnutí: Pane, já chci k Tobě, chci
 do nebe. Mé hříchy si sice ještě vyžádají očišto-
 vé utrpení, ale to je pouze dočasné, kdežto nebe
 věčné. Čeká mne nádherný život v přítomnosti
 Boží, pod Jeho bezprostřední láskyplnou péčí,
 ve společenství s Pannou Marií, anděly, svatými
 a také mými drahými. Život, pro který jsem se
 rozhodl **v naprosté svobodě a s věčnou platnos-
 tí.** To mi žádné jiné náboženství a filozofie nejsou
 schopny nabídnout. Děkuji proto Pánu za milost,
 že jsem katolíkem a modlím se, abych takto setrval
 až do poslední sekundy svého života.

PhDr. Radomír Malý

Paní Paraska

Když jsem ležel se zápalom plic v nemocnici v Blansku, měl jsem plno návštěv, které za mnou chodily. Jednou z pravidelných návštěvnic byla moje bývalá doubravická farnice. Je řeckokatolička z bývalé Podkarpatské Rusi. Přišla k nám v čtyřicátém pátém roce se Svobodovou armádou. Jednu neděli přišla na pokoj s mladou Ukrajinčkou Ludmilou, která u nás pracuje jako tisíce jejích krajanů. Vyprávěly mi, jak se spolu seznámily. Ta moje bývalá farnice, paní Paraska, přišla jednoho dne k zubaři. Sotva vstoupila do čekárny, vyšla z ordinace sestra a povídá jí: „Paní Parasko, vás posílá sám Pán Bůh. Máme tady v křesle nějakou vaši krajančku, a nemůžeme se s ní domluvit.“ V zubařském křesle seděla ona paní Ludmila. Domluvily se. Ta pak počkala, až bude hotová také paní Paraska, její tlumočnice, která byla zvědavá, proč Ludmila, pocházející až od Ivanofrankovska, přišla k nám pracovat. Dověděla se, že je zdravotní sestra a má tři děti. Její nejstarší dcerka, čtrnáctiletá, je na dolní část těla ochrnutá. Ráno ji přenesou z postele na židli a když je hezky, tak ji vynášejí na lavici na dvůr pod starou jablonoň. Moc ráda by pro ni sehnala invalidní vozík, ale tam u nich na Ukrajině je to věc naprosto finančně nedostupná. Proto přijela pracovat do naší republiky, aby si na ten vozík vydělala. Pracuje u nás v zahradnictví, ale je ráda, že dostala alespoň takovou práci. Když dovyprávěla svůj příběh, paní Paraska jí slíbila pomoc. Je ženou činu. Funkcionářka Svazu invalidů, Svazu bojovníků za svobodu, Červeného kříže. Dala se do shánění a za týden si s Ludmilou jely pro vozík a nebyl ani drahý. Další týden již paní Ludmila vezla vozík domů na Ukrajinu. Má u nás podepsanou pracovní smlouvu, takže se musela vrátit a vyprávěla, jak je její dcerka šťastná, když se může pomocí vozíku pohybovat a není odkázána po celý den na tvrdou lavici.

Za krátký čas byla společná pouť blanenské farnosti do Křtin. Paní Paraska vzala Ludmilu s sebou. Ta nevěděla, kam se nejdřív dívat. V životě neviděla takovou krásu, jakou je křtinský poutní chrám, opravdová „Perla Moravy“. Se slzami v očích děkovala paní Parascce, že mohla jet s ní. O něco později byla záslibná pouť k Matce Bolesné do Sloupu. Samozřejmě, že Ludmila jela s ostatními a vzala ještě další Ukrajinčku, kolegyni z pracoviště. Tam u Panny Marie, v jejím překrásném stánku, plakaly obě. Ne žalostí, ale vděčností. Po mši svaté zůstaly tyto tři poutnice ještě v chrámě, čekaly, až poutníci odejdou. Před milostnou sochou začaly zpívat jednu z těch jejich „východních“ mariánských písní. V sakristii byl ještě správce této mariánské

Foto: Monkeybusinessimages | Dreamstime.com

svatyně, Otec František. Když zaslechl tuto píseň, kterou dobře znal, vyšel ven a začal svým mohutným hlasem zpívat s nimi. Následovala další píseň, pak ještě jedna a nikomu z nich se nechtělo odejít. Tyto tři poutnice se radovaly ze šťastných chvil, které mohly prožít před sochou té, která je Těšitelkou v každém zármutku a Příčinou naší radosti. A Otec František při zpěvu úplně zapomněl, že na něho čekají další nahlášení poutníci. Při východu u kropenky Ludmila zašeptala: „Děkuji ti, Bože, za to, že mě tenkrát rozbolel zub. Byla jsem z toho mrzutá. Nevěděla jsem, že díky tomu prožiji tolik lásky, pomoci a uvidím tolik krásy.“

Bratři a sestry, až nás jednou potká něco bolestného a budeme z toho nevrli, vzpomeňme si na skutečný příběh této ženy od Ivanofrankovska. Kdo ví, co Pán a jeho Matka mají pro nás připraveno. Později jsem se dověděl, že Ludmila byl pobyt u nás prodloužen a už nepracuje v zahradnictví, ale jako zdravotní sestra v nemocnici. A stále děkuje Bohu za tolik darů v tak krátkém čase.

Z deníku otce Jana Topenčíka

Ukaž dítěti, jak napravit zlo

Ve svých příspěvcích píší také o tom, co je v kontaktu s druhým člověkem těžké a nepříjemné, ale přesto nevyhnutelné: nepříjemné pocity, spory, konflikty, hádky. Snažím se ukázat, že naším úkolem není za každou cenu unik od takových situací, ale moudré hledání v nich pravdy o sobě samém a o svých blízkých; uvědomění si, co je pro nás důležité a jaké potřeby mají lidé kolem nás.

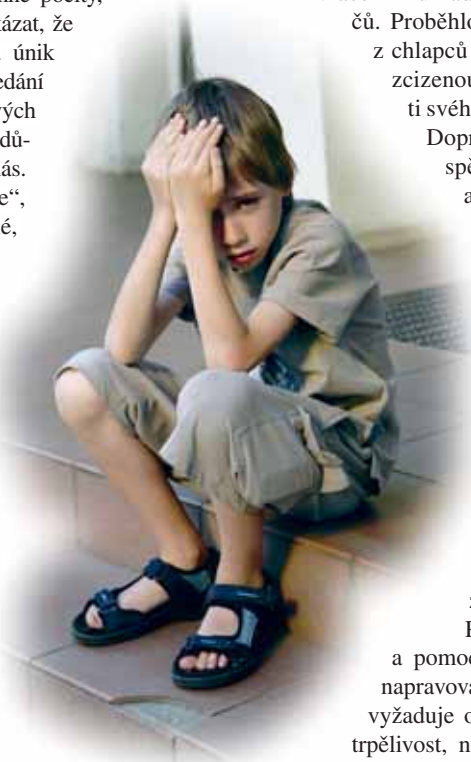
Tentokrát, po dílu „Omlouvání se“, které je nutné, ale často nedostatečné, se chci dotknout tématu dostiučinění. Zdá se mi, že napravování spáchaného zla se nám v soudobé výchově kdesi zatoulalo. Obávám se, že je nahradil trest, na němž bohužel končí tzv. polepšovací řízení rodičů vůči dítěti. Nicméně lízátko „náhodně“ sebrané z obchodu je třeba vrátit, polámané kolo opravit, ztracenou knížku zaplatit, podlomenou důvěru znovu vybudovat, dávno půjčené peníze vrátit, rozbité okno nechat zasklít... Další otázka je, jak to udělat a jaká role přísluší rodičům. Je důležité, aby rodiče neodstraňovali před dítětem důsledky jeho chování. Znamená to, že pokud se naše dítě nepřipravilo do vyučování, dovolme mu dostat pětku; pokud se zpozdílo na dohodnutou schůzku, ať se dozví o našem neklidu nebo ať pocítí naši výtku; zničí-li něco, ať má skutečný podíl na opravě. Zakoušení důsledků na vlastní kůži totiž učí mladého človíčka mnohem více, než všechna naše slova a domluvy. V tomto okamžiku se od rodičů očekává zdržení se od jakékoli reakce (někdy až násilně) a souhlas s tím, aby děti samostatně přijaly často bolestnou životní lekci.

V dalším kroku se od rodičů očekává rada, jak by syn či dcera mohla vynahradit způsobenou škodu, a pomoc při realizaci náhrady. Názorným příkladem může být následující případ. Žáci šesté třídy, navedení staršími kluky, ukradli v obchodě mp3 přehrávače. Jeden z nich byl ovšem chyčen při činu, věc byla předána policii a vše bylo oznámeno na ředitelství školy. Ve škole následovala řada pohovorů s žáky i s jejich rodiči.

Jedním z prvků odškodnění byla nutnost vrácení ukradených přehrávačů. Proběhlo to tak, že každý z chlapců samostatně vrátil zcizenou věc v přítomnosti svého otce nebo matky. Doprovod dítěte dospělým v takové situaci mu dává oporu a učí ho, že i z té nejtěžší situace se dá nalézt východisko a je třeba je hledat. Dítě se necítí opuštěné a v průběhu přijímání důsledků za své chování může zakusit, v čem spočívá zodpovědnost.

Přítomnost rodičů a pomoc dětem při jejich napravování spáchaného zla vyžaduje od dospělých úsilí, trpělivost, nápaditost a obětování času, avšak, zdá se, že je to mnohem plodnější způsob usměrnění nevhodného chování, než vyměřování trestu – často bezhlavého. Dospělý zde vystupuje v roli moudrého průvodce, který pomáhá svému synu či dceři postavit se vlastním chybám. Takový postoj způsobuje, že dítě se stává silnější a jeho jednání je uváženější. To se nazývá: pravá výchova.

Jolanta Basistowa,
Žródło 36/2007

Drahé děti,
kdo chce vyhrát ve sportu, a dokonce získat i zlatou medaili, musí trénovat. Kdo chce něco umět, například hrát na nějaký nástroj nebo malovat obrazy, musí se v tom dlouho trpělivě cvičit. Kdo chce být lékařem nebo lékařkou, učitelem nebo učitelkou, knězem, letcem, technikem, cestovatelem... musí řadu roků studovat a mnoho věcí se napřed naučit. Kdo se chce umět domluvit s cizinci, musí se dlouho učit cizí jazyky.

Písmo svaté přirovnává náš život, cestu k věčné nebeské radosti, k závodění, ve kterém je třeba zvíťazet. Pán Bůh nám chystá něco mnohem cennějšího a krásnějšího, než je zlatá medaile, než všechno umění, než nejzajímavější zaměstnání nebo nejhezčí zábava. Chce, abychom měli v srdci radost a pokoj, abychom měli rádi druhé lidi a mnozí aby měli rádi nás, abychom měli sílu a statečnost, abychom měli krásnou duši, čím dál krásnější, a abychom tak jednou mohli přijít do nejšťastnější radosti v nebeském domově. To je mnohem, mnohem víc než všechny výhry a než všechno ostatní.

Kdo chce vyhrát v závodu v běhu, nemůže nést tašku nebo batoh se svými hračkami, i kdyby mu byly velmi milé. Ještě horší by bylo, kdyby měl svázané nohy nebo by měl na sobě přivázaný těžký kámen. A je třeba vytrvale trénovat.

A co my na cestě k pokladům, které nám chystá Pán Bůh?

Co jsou ty zbytečné věci, které by nám překážely? Kdybychom hledali jen samotnou zábavu a nechtěli dělat nic užitečného.

Co jsou ta pouta nebo ty kameny, které spoutávají a tíží? To jsou hříchy.

Co je ten trénink? Umět si něco odříct a trochu se namáhat, abychom měli silnou vůli a mohli něco dokázat, co udělá radost druhým i nám. Pán Bůh

nám v tom rád pomáhá, zvlášť když nezapomínáme častěji ho o to poprosit.

Pán Ježíš říká: „Kdo chce jít za mnou, zapřít sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě.“ „Zapřít sám sebe“ znamená něco zbytečného si odříct, i když na to máme chuť, nebo se pustit do povinnosti, i když se nám nechce. Co je „náš kříž“? Když nás

něco trápí. Na příklad nemoc nebo je nám smutno, někdo nám ublí-

žil nebo máme z něčeho strach. Vzpomínejme v takových chvílích na Pána Ježíše. On trpěl mnohem víc za naše hříchy, protože nás má tolik rád.

Je s námi v každém trápení a pomáhá nám. On vstal z mrtvých. Je všemohoucí, každou bolest nebo zármutek dovede proměňovat

v radost. A nakonec v radost věčnou. A velikou pomoc a útěchu najdeme vždycky u Panny Marie. Ona doprovázela Pána Ježíše na křížové cestě na Kalvárii, stála vedle jeho kříže, když umíral a právě tehdy její mateřské lásce světil nás všechny.

Zastupoval tam všechny svatý Jan, apoštol a evangelista, který jediný z apoštolů se nebál doprovázet Pána Ježíše odsouzeného k smrti na kříži.

Všechno toto nám zvlášť připomíná doba přípravy na Velikonoce, která se jmenuje doba postní. Letos trvá od 25. února do Velikonoc. Kdo už chodíme ke svátostem, připravme se na Velikonoce také svátostí smíření. Budeme-li je prožívat s očistěnou duší, budou jistě krásné a radostné a hlavně bohaté na Boží milosti.

Pán Bůh nemá jen jednu „zlatou medaili“. Každému, kdo poctivě trénuje a prosí ho o pomoc, pomáhá k vítězství a chystá pro něj zlatou medaili věčné radosti.

S přáním krásně prožívané postní doby a velké radosti Velikonoc

Vás srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Zlatá medaile

Válečná loď

Válečná loď měla hlídku na mimořádně nebezpečném úseku Středozemního moře.

Ve vzduchu viselo napětí. Viditelnost byla špatná, kolem se povalovala mlha, a tak zůstal kapitán na můstku a sám dohlížel na činnost posádky.

Chvilí po západu slunce oznámila hlídka: „Světlo na pravoboku!“

„Stojí, nebo se pohybuje?“ zvolal kapitán.

„Stojí, kapitáne,“ odpověděla hlídka. To znamenalo, že loď hrozí nebezpečí srážky.

Kapitán přikázal odvyšlat zprávu: „Plujeme vaším směrem, hrozí srážka. Doporučuji vám změnit směr o 20 stupňů.“

Obratem přišla odpověď: „Doporučuji vám, abyste směr o 20 stupňů změnili vy.“

Kapitán prohlásil: „Vysílejte Tady kapitán. Změňte směr o 20 stupňů.“

„Já jsem obyčejný námořník,“ přišla odpověď, „raději byste vy měli změnit směr o 20 stupňů.“

To už kapitánu rádně dohřálo. „Vysílejte,“ vybuhl, „jsme válečná loď, změňte směr o 20 stupňů.“

Odpověď byla prostá: „Jsem maják.“

A válečná loď změnila směr.

„Ježíš mu odpověděl:

„Ty jsi Petr, skála, a na té skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou.“ (Mt 16, 18).

Podoba

Jeden misionář jel rychlým japonským vlakem a modlil se po cestě breviář. Při jednom prudkém pohybu vlaku mu z knihy vyklouzl obrázek Panny Marie a spadl na podlahu.

Malý chlapec, který seděl naproti misionáři, se sehnul a obrázek mu podal. Byl zvědavý jako všechny děti, a tak si ho napřed prohlédl. „Kdo je ta krásná paní?“ zeptal se misionáře.

„To je... moje matka,“ odpověděl kněz po krátkém zaváhání. Chlapec se podíval na něj a ještě jednou na obrázek. „Moc se jí nepodobáš,“ řekl. Misionář se usmál: „Vidíš, a přece se celý život snažím, abych jí byl aspoň trochu podobný.“

Komu se podobáš ty?

Zevnějšek a nitro

Odborníci v kosmetice zjistili, kolik času stráví žena před zrcadlem. Dívky 6-10 leté asi 7 minut denně. Dívky od 10 do 15 let se zhlížejí v zrcadle průměrně 18 minut denně. Dívkám od 15 do 20 let za zrcadlem obličeje denně 50 minut. Ženy 20 - 40 leté stráví před zrcadlem nejvíce času, půl druhé hodiny denně. U žen nad 60 let klesne průměr zase na těch původních 7 minut denně. Kolik minut denně pozorujeme svoje nitro? Jak dlouho a jak často zpytujeme své svědomí? Nemáme pečovat jen o líbivý zevnějšek, ale též o krásu duše.

P.A.P.

Poděkování

LP 2004. Toho dne bylo ráno jako každé jiné, a přece bylo jiné. Po probuzení jsem se chystala pokleknout k ranní modlitbě, když tu slyším jakýsi „vnitřní hlas“, abych šla za synem a abychom se pomodlili spolu. Nechtělo se mi jaksi reagovat na tuto výzvu a jako bych nad tím mávla rukou. Už už poklekám, když znovu „slyším“: „Běž za svým synem a pomodlete se spolu *Pod ochranu tvou*.“

Případalo mi to takové divné, zvláštní a nevěděla jsem, co se děje, co to má znamenat. Ale uposlechnula jsem, zvláště, když mi bylo řečeno, co konkrétně se máme modlit. Šla jsem tedy do dětského pokoje za synem (podotýkám, že byly prázdniny, něco po sedmé hodině a synovi bylo 12 let) se slovy „pojď, pomodlíme se spolu“. Kupodivu vůbec neprotestoval, ba naopak se mne zeptal, co že se chci pomodlit. „Jenom *Pod ochranu tvou*,“ odvětila jsem. Po této modlitbě pokračovalo naše dopoledne jako obvykle, jako u všech obyčejných lidí.

Už si ani nevzpomínám, co jsem tehdy dělala (s největší pravděpodobností se chystala k vaření), když tu slyším zvonek. Bylo něco po desáté hodině. Běžím otevřít. Ve dveřích stojí manžel v tmavých brýlích. Povídám mu: „Co blbneš?“ A chtělo se mi smát, protože venku bylo zamračeno. Dostává se mi odpovědi: „Právě jsem se podruhé narodil.“ Už mi nebylo do smíchu a zvědavě vy-zvídám, co se stalo. Po vyslechnutí k čemu došlo, mi doslova blesklo hlavou, proč ta modlitba ráno. Skutečně jsem pocítila sílu a moc této modlitby.

A co se tehdy stalo? Manžel tenkrát pracoval v terénu ještě s několika spolupracovníky. Nadřizený je předtím ujistil, že na místě, kde budou pracovat, je vše v naprostém pořádku. Nebylo. Manžel při práci s určitým nástrojem pouze porušil izolaci vysokého napětí. Došlo k záblesku a ohlušující ráně. Byl odhozen na zem s očima plnými písku. Ostatní strnuli, co se stalo? Tíhu tohoto otazníku znají jenom zúčastnění. Jakmile se vzpamatovali z nemilého překvapení, běželi se manžel-em a zavolali pomoc. Ošetřující lékařka kroutila

hlavou, něco takového ještě neviděla. Nedovedu si představit její práci, ani pocit mého manžela, když vybírala drobná zrníčka písku. Ale velká sranda to asi nebyla, protože snad každý víme, jak nepříjemné je jenom jedno zrníčko písku v oku. Manžel si jenom chvilku pomarodil, ostatním se nic nestalo a jinak vše skutečně dobře dopadlo.

Co říci závěrem? Náhoda? Já na náhody nevěřím! Věřím, že Panna Maria je všechny ukryla pod svůj mateřský plášť. Doslova a do písmene. Díky Maria!

Také se modlívám i na úmysl, aby nikdo z naší rodiny neodešel na věčnost dříve, dokud se nesmíří s Bohem. A můj manžel je zatím stále jaksi mimo a nejenom on, ale i rodiče, sourozenci a jejich rodiny.

Chtěla bych tímto poprosit o modlitbu za celou rodinu také čtenáře Immaculaty. Mnohokrát děkuji.

Vděčná a věrná čtenářka Hanka

Chtěla bych veřejně poděkovat Pánu Ježíši a Panně Marii za záchranu života mého syna Tomáše. Na začátku prázdnin měl velmi vážnou dopravní nehodu. Vrtulníkem byl dopraven do Úrazové nemocnice v Brně. Děkuji Duchu Svatému, že vedl ruce i myšlenky lékařů a operace, které musel syn podstoupit, se zdařily. Dny, které následovaly, byly pro všechny velmi těžké. Jeho stav byl vážný.

Prosila jsem o Boží pomoc a ochranu a také jsem přislíbila veřejně poděkování. Zvláště jsem se obracela k Matičce Žarošské, která mě provází celým životem. Děkuji také všem lidem, kteří se za mého syna modlili a prosili za záchranu jeho života.

Panno Maria, naše nebeská Matičko, v době, kdy nemůžeme své děti chránit my, matky pozemské, prosím, ochraňuj je Ty, Matko Nebeská.

Vzdávám tímto chválu a díky za všechnu pomoc a prosím o další Boží ochranu.

Marie Macková, Svatobořice

Chtěl bych tímto poděkovat Panně Marii za to, že se za mě po celý můj život přimlouvá a pomáhá mi v těžkých životních situacích. Jsem jí za to vskutku velmi vděčný. Zároveň bych ji chtěl poprosit, aby i nadále nade mnou držela svou ochra-

nou ruku a neopouštěla mě po celý můj další život, i když si to nezasloužím.

Josef z Východní Moravy

Za celý rok s vděčností děkuji Pánu Ježíši, Duchu Svatému, Neposkvrněné Panně Marii a všem svatým za vyslyšení našich proseb. Zároveň děkuji všem dobrým lidem, co se za naši rodinu modlili, a prosím o další pomoc pro nás.

Olga Havlíčková

Píši a děkuji, děkuji Bohu za další léta mého života. Začínám 11. rok po operaci mého srdce – 3 bypasy. Jsem diabetička 32 let z toho 10 let beru inzulin. Měla jsem poslední dobu znovu potíže se srdcem a když náš kněz o. M. P. udělal pouť do Medjugorie, tak jsem se přihlásila. Svě starosti jsem přednesla Matičce a prosila o pomoc. Vše jsem zvládla bez jakýchkoliv problémů, ale bez její pomoci by to nešlo. Po návratu jsem si udělala nověnu k sv. J. Tadeáši, prosila jsem, ať jsou aspoň při mém vyšetření v nemocnici čisté mé 3 bypasy. Vždy mě tento svatý v nejnějnější situaci pomohl. Vyšetření ukázalo, že srdce je poškozeno, ale bypasy pracují spolehlivě.

Tímto ti, sv. Judo Tadeášku, veřejně děkuji, že tvá přimlva došla vyslyšení. Je poznat, že náš Otec i Ježíš se o nás starají. O každého z nás pečují a chrání nás s takovou láskou, že je to až nepochopitelné.

Děkuji a přeji Vám i všem, co trpí, mají bolesti, trápení, ať věří, modlí se, to je ta pravá síla. Utrpení v nás více prohlubuje lásku k Ježíši. On za nás stále nese ten těžký kříž a ty naše oproti tomu jeho jsou jen malé třísečky.

čtenářka Růži z Kroměřížska

Dávno jsem si přála veřejně Ti poděkovat, Matičko Vysocká, že nás tak velice chráníš. Tolik hrůzy kolem nás, a my jsme všeho ušetřeni proto, že Ty se za nás stále přimlouváš u svého Syna. Už dvakrát měly naše děti velké bouřečky s autem, auta byla rozbitá, a děti všechny zdravé.

Moc a moc Ti Matičko Vysocká děkujeme a prosíme Tě, aby ses i dále za nás všechny u svého Syna přimlouvala.

Tvá ctitelka Jiřina

Prostřednictvím vašeho časopisu bych chtěla veřejně tisíckrát poděkovat Panně Marii Turzovské a sv. Antonínu za vyslyšení proseb v těžké a závažné nemoci. Pevně věřím, že mě vyslyšeli a pomohli v těžké situaci.

Ještě jednou jsem moc a moc vděčná a Pán Bůh zaplať za vyslyšení a prosím přijmi pod svou ochranu celou naši rodinu.

S láskou a úctou Marie z Moravy

Koncem září jsem se šla večer projít. Přecházela jsem silnicí po vyznačeném přechodu. Zahlédla jsem blížící se auto. Už jsem byla na druhé straně, když se mi zatočila hlava a já upadla na zem. Řidič zastavil a pomohl mně zvednout. Celé tělo mě bolelo, ale šla jsem. Říkala jsem, že dojdu, ale řidič mě dovedl domů a dovedl mě až ke dveřím bytu. Nepředstavil se a odešel.

Já si umyla odřené lokty, na hlavu, na které naskočila boule, si dala obklad a šla si lehnout. Ráno jsem se probudila a skoro nic mě nebolelo. Nosím na krku medailku Panny Marie a křížek. To ona mě podržela a anděl strážný, že se mi nic nestalo, krom té boule.

Tímto oběma děkuji. Bydlím sama a je mi 86 let.

Rytířka z Valašska

Srdečně Vás všechny zdravím a chtěl bych touto formou splnit svůj slib a poděkovat za vyslyšení proseb a přimluv Panně Marii, sv. Kláře a sv. Bernardetě.

Naši dceři se objevil uzlík na štítné žláze a lékaři doporučili postižený lalok odoperovat s tím, že zdravá polovina štítné žlázy v budoucnu nahradí tu odstraněnou. Vše proběhlo dobře, ale naše radost netrvala dlouho. Rozbor prokázal pozitivní nález ve vyoperovaném laloku a dcera se musela podrobit operaci nové s odstraněním druhé poloviny štítné žlázy. Mnoho našich známých za ni prosilo, v den operace měl náš kněz volný úmysl pro mši svatou a obětoval ji za zdárný průběh zákroku. Prosby byly vyslyšeny a i druhá operace proběhla bez komplikací. Teď na podzim proběhlo přeléčení radiojodem a dcera opět vše dobře zvládla včetně zameškané docházky ve škole (chyběla celý měsíc). Další kontrola bude za rok a věřím, že nás Bůh neopustí a pomůže nám všechny překážky a těžkosti překonat.

Chci poděkovat také všem lidem, kteří na dceru pamatovali ve svých modlitbách a poprosit, aby jejich skutky lásky Bůh odměnil a zároveň prosím o požehnání pro rodiny a dar víry zvláště pro děti a mládež.

vděčný čtenář Jiří z Valašska

Chtěla bych poděkovat našemu nebeskému Otci, jeho Synu Ježíši a naši nebeské Matce Marii, za milosti, pomoc i ochranu, které se mně dosud dostalo. Také za zdraví mých dětí, zeťů a vnuků, kteří se budou rozhodovat o budoucím povolání, aby se rozhodli správně. Modlím se, aby je Panna Maria chránila svým pláštěm. Ona je královnou všech svatých, které taky prosím, a také andělů, kteří nás chrání. Věřím, že když je prosíme, oni nás chrání. Já jsem se o tom přesvědčila.

Bylo to za minulého režimu. U nás se spravovala silnice. Jednoho rána, když jsem šla na autobus, nesvítla na ulici světla. Autobus už jel a v tom jsem uviděla nákladní auto. Když přejíždělo, tak jsem chtěla překročit obrubník a v tom jsem ucítila, jakoby mě někdo chytil za ramena a potáhl zpět. Teprve teď jsem si všimla, že nákladní auto mělo i vlek, který nebylo zprvu vidět. Ohlédla jsem se. Nikdo za mnou nebyl.

Věřím, že mě ochránil můj anděl strážný, ke kterému jsem se modlila, když jsem šla z domu. Byla jsem zaměstnaná, starala se o rodinu, domácnost, takže mně mnohdy ráno nezbylo ani těch pět minut na modlitbu. Tak jsem alespoň prosila anděla strážce o ochranu a ten mě tenkrát zachránil život.

Díky Bohu Otci, který nám dává dobré přímluvce a strážce.

čtenářka Anežka

Panno Maria, svěťuji Ti svoje děti a vnučata, abys je vedla cestou lásky k Bohu a k bližním. S pokorou vroucně prosím o přímluvu u tvého Syna, Pána Ježíše o dary víry a dar Ducha Svatého. Ochraňuj nás a celou naši rodinu i nadále a vyslyš moje prosby, které Ti denně, při svých modlitbách předkládám. Děkuji i sv. Antoníčkovu a Otci Piovi.

babička Anna

Chtěla bych ze srdce poděkovat Pánu Bohu, Pánu Ježíši, Duchu svatému a Panně Marii za uzdravení

mého bratra. Měl velký neoperabilní nádor mozku. Toto závažné onemocnění se projevilo jednou při noční směně, kdy najednou ochrnul na pravou polovinu těla. Lékaři nemohli bratra operovat, protože nádor se zvětšoval a jeho stav nebyl stabilizován. Prosila jsem Pána Boha a modlila se svatý růženec. Co hodinu jsem se mimo jiné modlila střelné modlitby k Pánu Ježíši, Panně Marii, svatému Josefovi. Počátkem příštího týdne v pondělí bratra operovali. Operace trvala 7,5 hodiny a zdařila se. Bratr chodí, není ochrnut a srozumitelně komunikuje. Děkuji z celého srdce za vyslyšení mé prosby a zároveň prosím a přimlouvám se za další ochranu Panny Marie a Boží pomoc pro bratra a jeho rodinu, aby pochopil velikou Boží lásku, dobrotu a za dar víry.

Čtenářka z Frýdecka-Místicka

O modlitbu prosí: Josef z Východní Moravy, Kamila Voráčová, Iveta z Brna, Lenka Bařinová, Kristina K. ze Studénky, Alena z Karvinska, Květoslava z Moravy.

Svou vděčnost dále vyjadřují: Květoslava z Moravy, čtenářka z Lipiny.

Milý čtenáři, pokud jsi i Ty ve svém životě zakusil Boží pomoc, napiš nám do redakce, aby se i jiní mohli dovědět, jak dobrý je Bůh.

Errata:

Vážení čtenáři, v minulém čísle Immaculaty (6/2008) se nám do článku s názvem „Jan Duns Scotus“ vloudily dvě chyby:

1) V prvním odstavci (str. 10) ve větě „S jistotou známe datum jeho kněžského svěcení: 17. března 1271.“ má být správně 17. března **1291**.

2) V třetím odstavci od konce (str. 11) ve větě: „Tato úcta přechází i do liturgie, až konečně roku 1854 papež Pius XI. prohlásil učení o Neposkvrněné za článek víry.“ má správně být Pius **IX**.

Naším čtenářům se za vzniklé chyby omlouváme.

ZPRÁVY

Polská pomoc Židům. Podle historiků během II. světové války cca 1 milion Poláků pomáhalo Židům tím, že je ukrývali nebo hledali pro ně úkryt. V okupovaném Polsku hrozil za to trest smrti a mnoho polských občanů bylo též kvůli tomu popraveno. Nejvíce poskytovali Židům pomoc venkovští rolníci, nejreligioznější vrstva polského obyvatelstva. K těmto akcím byli často motivováni svými duchovními správci. Obětavě se na pomoci Židům podílely také polské řeholní sestry, téměř každý klášter ukrýval Židy, zejména děti.

Nasz Dziennik 8.1.2009

Útok homosexuálů na kostel. V americkém San Francisku místní homosexuálové, dožadující se legalizace homosexuálních sňatků, zaútočili na katolický kostel Nejsvětějšího Vykupitele. Na jeho zdi namalovali hákové kříže a pod ně napsali: „Ratzinger“ a „Niederauer“ (sanfranciský arcibiskup). Zároveň ve čtvrti Castro napadli skupinu modlících se katolíků a zbil je. William Donohue, prezident Katolické ligy proti hanobení, si stěžoval, že pachatelé těchto činů z toho vycházejí beztrestně.

ND 7.1.2009

Hrozby smrti obráncům života. Aktivisté proti potratům v USA dostávají stále častěji anonymní dopisy s pohrůzkou smrti. Katolický kněz Frank Pavone, prezident organizace kněží na obranu nenarozeného života, dostal ihned poté, co veřejně kritizoval propotratový program nově zvoleného prezidenta USA Obamy, výhrůžný email, který mu radí „okamžitě odjet z USA, jinak váš život bude ohrožen“. Otec Pavone se obrátil na orgány činné v trestním řízení a upozornil, že i když protipotratovým organizacím nebyl prokázán jediný akt násilí, přesto v letech 1987-94 bylo zatčeno – byl krátkodobě – celkem 70 tisíc obránců nenarozeného života. Naproti tomu z propotratových aktivistů nebyl zatčen ani jeden, ačkoliv bylo z jejich strany spácháno celkem 8159 trestných činů násilí proti obráncům života.

ND 3.12.2008

50 potratových klinik zavřeno. Jedna z největších potratových klinik v USA, v Rockland County, musela být uzavřena pro nedostatek klientely. Je to důsledek modliteb amerických katolíků před její budovou v rámci iniciativy „40 dní pro život“. Celkem v důsledku této kampaně loňského roku ukončilo svou činnost už 50 potratových klinik.

Information FMG 95/2008

Mormonský lékař oceňuje Humanae Vitae. Praktický lékař a profesor na univerzitě v americkém státě Utah Joe Stanford, který je mormonského náboženského vyznání, vysoce hodnotí encykliku papeže Pavla

VI. Humanae Vitae o rodině a antikoncepci. Řekl na konferenci v Římě, že tento papežský dokument přesahuje hranice Katolické církve a měl by se stát závazným dokumentem pro všechny lidi dobré vůle, jimž leží na srdci budoucnost a blaho rodiny.

Information FMG 95/2008

Filmopolis vydala českou verzi filmu Amazing grace s českým názvem „Nezlomná vůle“, který líčí boj Williama Wilberforce za zrušení otroctví v britském impériu. Jeho boj trval řadu let a vyžádal si i některé provokativní kroky. Wilberforce byl ke svému úsilí motivován křesťanskou vírou a navázal proto kontakt s americkým obchodníkem s otroky Johnem Newtonem, který se z téhož důvodu obrátil proti otroctví a tonal za své činy pokání. Hlavní roli hraje Ioan Gruffudd.

Mido Film Brno vydal film Krzysztofa Zanussiho „Život za život“ o oběti blahoslaveného Maxmiliána Kolbeho, který v Osvětimi vydal svůj život za jiného vězně. Hlavní postavou je mladý muž, který celou tragedii spustil svým úspěšným útekem z tábora a celý život pak hledá smysl celé události. Vězně Jana hraje Christoph Walz, P. Kolbeho Edward Zentara.

RC, 27. 1. 2009

Ateista o významu víry pro Afriku. Matthew Parris, rozhlasový redaktor, napsal do londýnských *Times*, že Afrika potřebuje víru ještě více než rozvojovou pomoc. Jen víra může pomoci Afričanům překonat jejich největší problém - pasivní postoj k životu. Parris sám vyrostl v Africe, považuje se za ateistu.

„V Africe křesťanství mění lidská srdce a přetváří ducha“, píše Parris a dodává, že pro něj nebylo snadné si to uvědomit. Podle něj je viditelné, že právě křesťané - černí i bílí - uzdravují v Africe nemocné a učí lidi číst a psát. Víra nemá význam jen jako motivace misionářů, ale je důležitá i pro ostatní. Křesťan je čestný, pilný a optimistický.

Misionáři nevysedávají v halách drahých hotelů, aby diskutovali o rozvojových strategiích, jak to činí zástupci velkých pomáhajících institucí, píše Parris. Potkáme je spíše na venkově, jak se zabývají konkrétní prací.

Víra odstraňuje také strach z duchů, který je vlastní Afričanům vyrostlým v přírodních a kmenových náboženstvích. Křesťanská víra buduje osobní spojení mezi jednotlivcem a Bohem. Proto je pro rozvoj Afriky tak důležitá.

RC, Kathnet, 13. 1. 2009

Humanitární pomoc Gaze. Papežská rada Cor unum pomáhá obyvatelům Gazy. Pomoc řídí P. Manuel Musallam, farář kostela Svaté rodiny, Misionáři Charity a další náboženské kongregace.

RC, VIS, 23. 1. 2009

OBSAH

Chvalo zpěv stvoření	1
Hrdina Boží svatý Antonín z Padovy (13)	2
Petr našich dnů – Ať jsou jedno... ..	7
Usilovat o obrácení	9
I on byl uzdraven.	10
Řád bratří minoritů slaví 800 let své existence.	12
Zamilovaný do církve svaté - Dietrich von Hildebrand	15
Církev – Tělo Kristovo	17
„Katolický feminismus“	18
Stvoření světa, evoluce a jednota lidského rodu	20
Obraz a podoba	21
Proč jsem a zůstávám katolíkem (1/2)	22
Paní Paraska	24
Ukaž dítěti, jak napravit zlo	25
Zlatá medaile	26
Válečná loď, Podoba, Zevnějšek a nitro	27
Poděkování	28
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvoměsíčník) 1/2009, ročník XVII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřete var. symbolem uvedeném na adresním štítku.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2009: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštôr Minoritov, Číslická 2, 054 01 Levoča

<http://immaculata.minorite.cz>

Poštovní poukázku typu A s poznámkou „příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, který najdete na Vašem adresním štítku (podle tohoto údaje poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídít. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stále čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli svůj variabilní symbol nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře našeho časopisu, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Hnutí, jehož členové se snaží o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve, o jednotu křesťanů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.

PODMÍNKY:

1. Odevzdat se úplně Neposkvrněné. Stát se nástrojem v Jejích mateřských rukou.
2. Nosit zázračnou medailku.
3. Zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném.

PROSTŘEDKY:

1. Denně se modlit stělnou modlitbu k Neposkvrněné: „Ó Maria, bez hříchu počatá oroduj za nás, kteří se k Tobě utkáme i za všechny, kteří se k Tobě neutíkají a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.“
2. Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky, jaké dovoluje stav, podmínky a okolnosti. Neúčinnější prostředky jsou - modlitba, pokání a svědectví křesťanského života.
3. Doporučuje se šíření zázračné medailky Neposkvrněné.

*** **Národní centrum MI, Minoritská 1, 602 00 Brno** ***

Pochod pro život

Praha, 28. březen 2009

Od posledního Pochodu pro život bylo zraněno dalších 25 tisíc matek a stejný počet dětí před narozením usmrceno.

A to i kvůli lhostejnosti a mlčení mnoha z nás, kteří jsme takovému osudu unikli. Bezohledný zákon nadále umožňuje, aby byly další a další ženy k zabíjení svých dětí nuceny, a tak hluboce zraňovány.

Mše svatá	28. 3. 2009, 13.00	kostel sv. Jiljí, Husova 8, Praha 1
Pochod pro život	28. 3. 2009, 14.00	

Vnucená volba není nikdy volbou!
<http://prolife.cz>

Bližší informace: Hnutí Pro život ČR, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: info@prolife.cz

800 LET OD ZALOŽENÍ ŘÁDU MINORITŮ ♦ 1209 - 2009

Sv. František se svými jedenácti druhy přijímá od papeže Inocence III. schválení jejich způsobu života.
Giotto di Bondone, freska v Bazilice sv. Františka, Assisi

Řád bratří minoritů přijímá nové kandidáty

Informace:

P. Bogdan Sikora, Minoritská 1, 602 00 Brno,
tel.: 511 119 048, e-mail: provincialat@minorite.cz